

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာန ၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ ဌာန ၂၃၃၃

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၅၀၀

မျက်နှာဖုံးနှင့်

ရဲရင့်နိုင်

အတွင်းပန်းချီ

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင့်စိုလ်စိုလ်(နှင်းသင်းပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

တင်မိနိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး Perfect (၀၉၅၁၈၀၄၈၁)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၅၀၀၀ ကျပ်

သက်ငြိမ်ည နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

သက်ငြိမ်ည နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ ၊ အေလူးအောင်(အတ္ထုပ္ပတ္တိ)

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၂၀၈ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) သက်ငြိမ်ည နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

အေထူးအောင်(အဏ္ဏဝါ)

သက် ခြံ ည

နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၈၈)

မာတိကာ

	ပန်းပွင့်များနှင့်	၇
	ဆရာမျိုးမြင့်ညိုမိုးအမှာစာ	၉
၁။	မိုးသည်းည	၁၃
၂။	ပြောင်းခဲ့သောဆောင်း	၂၁
၃။	ဆရာသင့် ပန်း	၃၁
၄။	လွန်	၄၅
၅။	လုံးမေ	၅၅
၆။	ပတ်သက်ခြင်း	၆၅
၇။	မျှော်လင့်မြို့	၇၇
၈။	သက်ငြိမ်ည	၁၀၁
၉။	အဖြူရောင်တိမ်လေးတစ်မျှင်	၁၁၁
၁၀။	ဆာ	၁၂၇
၁၁။	May God Bless You	၁၃၉
၁၂။	ဘုံ	၁၆၁
၁၃။	ရွာ ၏ သူကြီး	၁၇၃
၁၄။	ခြံကွက်နှင့်သူ	၁၈၃
၁၅။	ဈေးကြီးသွားသော သံပရာရည်	၁၉၁
၁၆။	သူငယ်ချင်း	၁၉၉
	ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	

ပန်းပွင့်များနှင့်

ဝတ္ထုတိုလေးများသည် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ပန်းပွင့်လေးများ ပမာဖြစ်သည်။ အချိန်ယူမွေးဖွားခဲ့ဖူးသည့် ပန်းပွင့်လေးများကို ဥယျာဉ်တစ်ခု ထဲတွင် စု၍ မြင်တွေ့လိုသောအတွင်းစိတ်၏ လိုလားမှုကို မဟာစာပေက ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

အဆိပ်အတောက်ဖြစ်လာမည်ကို စိုးရိမ်တတ်သော ကျွန်တော့် ဝတ္ထုလေးများသည် ပကတိအမှန်တရားတို့နှင့်တော့ သွေဖယ်ရန် မကြိုးစားခဲ့ ဖူးကြောင်း ကျွန်တော် ဝန်ခံပါသည်။ ရသကို မက်မောသော်လည်း စစ်၏ မစစ်၏ ဆိုသည်က စာဖတ်သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ရွေးချယ်မှုသာဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူ မွေးရှိက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော ပန်းပွင့်လေးများ၏ ပျော်ရွှင်မှု မှာ စာဖတ်သူ၏ ထိတွေ့မွေးရှိက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ပန်းပွင့်တိုင်းလှ၍ ရှုရှိက်သူတိုင်း လန်းဆန်းနိုင်ကြပါစေ ...

အေထူးအောင်(အဏ္ဏဝါ)

အမှာစာ

စာဖတ်သူသို့...။

အေထူးအောင်အဖြစ် သူ့ကိုသိခဲ့ရတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ် ၂၀၁၄/ ၂၀၁၅ လောက်ကတည်းကပါ။ အဲဒီကာလတွေတုန်းက ရန်ကုန်မြို့၊ တော်ဝင်စင်တာမှာ တော်ဝင်မိသားစုဖောင်ဒေးရှင်းက ဦးကိုကိုထွေးနဲ့ သမီးဝတ်ရည်ထွေးတို့ စီစဉ်ပံ့ပိုးမှုနဲ့ မြန်မာလူငယ်တွေ စာဖတ်ရှိန် မြှင့်တင်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး စာပေမြှင့်တင်လှူစွမ်းအင် ပြိုင်ပွဲတွေ ပြုလုပ်နေချိန်ပါ။

မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၁၂ ခုနှစ်ကစပြီး စာပေမြှင့်တင် လှူစွမ်းအင် စာရေးစာဖတ် ပြိုင်ပွဲတွေလုပ်ခဲ့ရာမှာ လူငယ်လူရွယ် ကျောင်းသူကျောင်းသား တွေသာမက ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတွေပါ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ကြတယ်။ ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရာမှာ ပြိုင်ပွဲဝင်ပုံစံ တင်ကတည်းက ကိုယ်တိုင်ရေးရသ အက်ဆေးတစ်ပုဒ် စီ ပူးတွဲတင်ကြရပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲဝင်အင်အား သုံးရာကျော်အထိ ရှိခဲ့ပြီး၊ အဆင့်ဆင့် စိစစ်ရွေးချယ်ပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်စေရာမှာ စင်မြင့်ပေါ်က ပြိုင်ပွဲဝင်ကို အကဲဖြတ်များက ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာ၊ အရေးအသား၊ တင်ပြပုံအဖွဲ့အနွဲ့တွေကို လက်တန်းမေး လက်တန်းဖြေ ကြရတာပါ။

အကဲဖြတ်အဖွဲ့က အမှတ်ပေးပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်တွေကို နောက်တစ်ဆင့် တက်စေတယ်။ နောက်ဆုံးအဆင့် ရောက်လာတဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင် ခြောက်ဦးကိုတော့ စကားအချေအတင် ပြောစေပြီး စကားပြေစွမ်းရည်၊ အထွေထွေဗဟုသုတ၊ တင်ဆက်ပုံထူးခြားမှု စတာတွေ စိစစ်ကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အေထူးအောင်ကို စတွေ့ရတာပါ။ သူက ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ ပြုလုပ်တဲ့ စာပေမြှင့်တင် လူ့စွမ်းအင် စာရေးစာဖတ်ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမဆု ရခဲ့တာပါ။ ဒီပြိုင်ပွဲရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မြန်မာလူငယ်တွေ စာဖတ်ရှိန် မြှင့်တင်ဖို့နဲ့ မြန်မာစာပေလောကထဲကို ထဲထဲဝင်ဝင် ဝင်ရောက်စေဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြိုင်ပွဲဝင်တွေထဲက မြန်မာစာပေလောကထဲ တိုးဝင် လာကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ လုပ်တဲ့ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာစားပွဲမှာ အေထူးအောင် စာမူတွေ စဖတ်ရပါတယ်။ သူနဲ့အတူ ပြိုင်ပွဲဝင်တွေထဲက တချို့လည်း ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်းကို စာမူပေးပို့ မှတ်ကျောက်တင်ခံကြတာ တွေ့ရတယ်။

တကယ်တော့ အေထူးအောင်က ၂၀၁၁ ခုနှစ်လောက်ကတည်းက စာစရေးနေတာ ဖြစ်တယ်လို့ သိရတယ်။ သူ စာစရေးတုန်းက အခြေခံပညာ အထက်တန်းပင် မအောင်သေးဘဲ မြတ်မင်္ဂလာမဂ္ဂဇင်းမှာ ပါဝင်ကလောင် လက်သွေးခွင့်ရခဲ့တယ်။ အခြေခံပညာ အထက်တန်းအောင်တော့ ရန်ကုန်တိုင်း၊ သံလျင်မြို့၊ သီလဝါဆိပ်ကမ်းအနီးမှာရှိတဲ့ ရေကြောင်း တက္ကသိုလ် တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်မှာ စာကြည့် တိုက်ရှိပြီး စာကြည့်တိုက်မှူးက စာရေးဆရာမ နန်းဇကရီရှင် ဖြစ်ပါတယ်။ အေထူးအောင်က ရေခံမြေခံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ တက္ကသိုလ် မရောက်ခင်ကတည်းက မင်္ဂလာမောင်မယ်လို မဂ္ဂဇင်းမျိုးမှာ ကလောင်သွေး ခွင့်ရတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာ ခမ်းနားတဲ့ စာကြည့်တိုက်ကြီးနဲ့ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ် ရောက်တယ်။ အဲဒီကနေ စာပေမြှင့်တင်ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်တယ်။ ၂၀၁၄/၁၅ ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမဆုရတယ်။ နောက်တော့ မြန်မာလူငယ် စာရေးဆရာပေါင်းများစွာကို စင်တင် မွေးထုတ် ပေးနေတဲ့ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းမှာ ရွေးချယ်ဖော်ပြခံ ခဲ့ရတယ်။ သူ့အတွက် ပိုပြီး ကောင်းတာက သဘောအရာရှိ တစ်ယောက်အဖြစ် ပင်လယ်ပြင်မှာ လွင့်မျောရင်း တွေးစရာ၊ ရေးစရာတွေ ရခဲ့တာပါပဲ။

အခုတော့ အေထူးအောင်က သူရေးခဲ့ပြီးသမျှ ဝတ္ထုတွေထဲက

ဝတ္ထုတို ဆယ်ခြောက်ပုဒ်ကို စုစည်းပြီး ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တစ်အုပ် ထုတ်ဝေလိုက်ပါပြီ။ ဒီမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ဝတ္ထုတွေမှာ ထူးခြားတာက သူ့ရဲ့ရေးဟန်ပါပဲ။ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ရေးဖွဲ့ရာမှာ စာဖတ်သူကို ဝတ္ထုအဆုံးအထိ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နိုင်အောင် အရေးအသားနဲ့ ဆွဲဆောင်သွားနိုင်တယ်။ နောက်ထပ် ထူးခြားတာက ဝတ္ထုတွေကို ဘယ်လိုဆုံးမလဲလို့ စာဖတ်သူက ကြုံတွေ့မထားနိုင်အောင် မမျှော်လင့်ထားတဲ့ နိဂုံးမျိုးနဲ့ အဆုံးသတ်တာတွေကို တွေ့ရတယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင် ဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်ပုံက စာဖတ်သူမမျှော်လင့်တဲ့ နိဂုံးချုပ်မို့ စာဖတ်သူက ဝတ္ထုအဆုံးထိ ဖတ်ပြီးမှ နိဂုံးကို သိရတာဆိုရင် ကျေနပ်စရာပဲ။ ဝတ္ထုတိုရဲ့ အဓိက စွမ်းရည်ကလည်း နိဂုံးချုပ်မှ စာရေးဆရာ ဒါကို ပြောချင်တာပဲဆိုတာ သိကြရမှ စာဖတ်သူတွေ ကျေနပ်ကြတယ်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စဖတ်ကတည်းက ဘယ်လို အဆုံးသတ်မှာလဲဆိုတာ စာဖတ်သူက ကြိုသိနေနှင့်ရင် ဘယ်လိုမှ ရသဝတ္ထုမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါက စာရေးသူရဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ဆိုင်တယ်။ ရေးသားတင်ဆက်ပုံနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။

အထူးအောင်က တချို့ဝတ္ထုတွေကိုတော့ စာဖတ်သူကို ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်နဲ့ ဖမ်းစားတယ်။ ဥပမာ-သက်ငြိမ်ည၊ မိုးသည်းည၊ ခြံကွက်နှင့်သူ။

‘ဘုံ’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုကတော့ အကြောင်းအရာရော၊ တင်ပြပုံပါ ထူးခြားတယ်။ ဒီလိုဝတ္ထုမျိုး ဖတ်ရတော့ စာပေကင်ပေတိုင် ခေတ်ဝတ္ထုတွေကို သတိရမိတယ်။ ဒီဝတ္ထုကို ဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးရင်တော့ စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် အားပါးတရပြုံးပြီး ကျေနပ်နိုင်မှာပါ။

‘သူငယ်ချင်း’ လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ဝတ္ထုမှာကျတော့ စာရေးသူရဲ့ စေတနာကို လှလှပပ ရေးဖွဲ့ ပြသွားနိုင်တယ်။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားနိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကို အနုပညာပါပါ ရေးဖွဲ့ပြနိုင်တယ်။ ဖတ်ပြီးရင်ထဲမှာ မောကျန်နေရတဲ့ ဝတ္ထုမျိုးပါ။

ဆိုရရင် အထူးအောင်က ဝတ္ထုတိုဖန်တီးမှု အတတ်ပညာ စုံနေပြီလို့ ပြောရမှာပါ။ စာပေလောကထဲ ရောက်လာရင် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဝတ္ထုဖော်ပြခံရတာက စာရေးဆရာအတွက် ကျေနပ်စရာ အကောင်းဆုံးပါ။ ကိုယ်ရေးလိုက်တဲ့ လက်ရေးလေးကို ပုံနှိပ်စာနဲ့ မြင်လိုက်ရပြီဆိုရင် လောကကြီးကိုပင် မေ့သွားတတ်ကြတယ်။ အဲဒီကမှစပြီး ဆုံးဖြတ်တာက စာရေးဆရာဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြတာပါ။ ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့ မြင်ရတဲ့

ကိုယ့်ဝတ္ထုလေးတွေ များလာပြီဆိုရင် အဲဒီဝတ္ထုတိုလေးတွေ ပေါင်းပြီးဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်စာအုပ်လေးတွေ ထုတ်လေ့ရှိကြတယ်။ တချို့လည်း ဝတ္ထုတိုပေါင်း ချုပ်လေး တစ်အုပ်နှစ်အုပ် ထုတ်ဝေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေ လက်ဆောင်ပေး၊ ဝေဖန်ကြ၊ လေကန်ကြနဲ့ စာရေးဆရာဘဝ နိဗ္ဗိတံသွားတာတွေ အတော် များများ တွေ့ဖူးပါတယ်။

တချို့ကတော့ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါပြီးရင် ဝတ္ထုအရှည် အစအဆုံး ဖော်ပြခံရနိုင်အောင် ကြိုးစားပြီးတော့ မဂ္ဂဇင်း အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည် ရေးတတ်ကြတယ်။ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည် ဖော်ပြခံရပြီဆိုရင် စာအုပ်တိုက်တွေက စာရေးဆရာဆီ ချဉ်းကပ်၊ စာမူတောင်း၊ လုံးချင်း ဝတ္ထုထုတ်၊ စာပေဆုရ၊ ရုပ်ရှင်အဖြစ် ထပ်ဆင့် ရိုက်ကူးထုတ်လွှင့်။ ဒီလိုစီး ကြောင်း အနုပညာလမ်းကြောင်း ရှိပါတယ်။

အခု အေထူးအောင်က ဒီအနုပညာ စီးကြောင်းထဲ ပါလာပါပြီ။ ဒီဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ထုတ်ဝေပြီးရင် လုံးချင်းစာအုပ် နှစ်အုပ် ဆက်တိုက် ထွက်လာပါတော့မယ်။ ပင်လယ်ရေကြောင်းအရာရှိ အေထူးအောင်က အနုပညာ ရေစီးကြောင်းထဲမှာ စက်ကုန်ဖွင့် မောင်းနှင်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူတွေကို သတင်းကောင်းပါးလိုက်ပါရစေ။

ချစ်ခင်စွာ
မျိုးမြင့်ညိမ်း

မိုးသည်းည

အပြင်ဘက်တွင် မိုးများ ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသည်။ လျှပ်စီးများ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လက်လိုက်လျှင် အမှောင်ကျနေသော ပတ်ဝန်းကျင်က ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မိုးခြိမ်းသံများကလည်း တဂျုန်းဂျုန်း တဂျိမ်းဂျိမ်းဖြင့် ကောင်းကင်ပြင်တွင် မင်းမူနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေများ ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက်ရှိသည်။

ယိုင်နဲ့နဲ့ တဲအိမ်လေး၏ ခနိမိုးများသည် မိုးဒဏ်ကို ခံနိုင်ဟန် မတူပါ။ ရိုးတံနှင့် အရွက်များကြား ဟဟ လာပြီး မိုးပေါက်များက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစက်စက် ကျလာသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော မိသားစုလေးသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ အလတ်ကောင်၏ စာကြည့်စားပွဲလေးပေါ်မှ မီးခွက်သည် အရောင်အတော်လေး ကျဆင်းနေပြီဖြစ်သည်။

“ဖေကြီး... ရေနံဆီကုန်ပြီ ထင်တယ်...”

ဦးသန်းမြ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ မီးခွက် အလင်းရောင်က သိပ်ပြီး ဟန်မကျတော့။ ထို့ကြောင့် ရေနံဆီ သွားဝယ်ပေးရတော့မည်။ ဤအချိန်ဆိုလျှင် ရွာထဲရှိ မိသိန်းတင်တို့ဆိုင် ပိတ်မည် မဟုတ်သေး။ သို့သော် မိုးက သည်းလွန်းနေသည်။ မိုးသည်းသည်ကို

အကြောင်းပြုလည်းမဖြစ်။ အလတ်ကောင် မနက်ဖြန်တွင် စာမေးပွဲရှိသည်။
ထို့ကြောင့် ယနေ့ညအတွက် ရေနံဆီသည် လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ တစ်နေကုန်
ပန်းရန်အလုပ်ကို သွားနေသောကြောင့် ယနေ့ဖို့ ရေနံဆီဝယ်ရန် သတိမရခဲ့။
အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင်လည်း ကလေးသုံးယောက်ဖို့ ထမင်းဟင်းတို့ကို
ချက်ပြုတ်ရသည်နှင့် သတိမရ။ ယခု ရေနံဆီပြတ်သောအခါတွင်မှ
ပြဿနာကစပြီး။

“အဖေ... ဒီမှာ ရေတွေစိုကုန်ပြီ...”

အငယ်ကောင်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြောင့် ဦးသန်းမြ သတိထား
ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်ချုပ်နားလောက်က ရေများ တရစပ်ယို နေသည်။
လောလောဆယ် အရေးကြီးသည်က ဤကိစ္စဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲရှိ ပလတ်
စတစ်အိတ်အဟောင်းများကို ဟိုလှန်သည်လော အမြန်ရှာရသည်။ ရလာ
သည်တို့ကို ခေါင်ချုပ်နားတွင် ညှပ်၍ထိုးထည့်ရသည်။ အနည်းငယ် အယို
ရပ်သွားသည်ထင်၏။ အငယ်ကောင်လည်း နေရာပြောင်း၍ အိပ်နေပြီ။
ထို့ကြောင့် ဒုတိယလုပ်ငန်းကို စတင်ရန် ဦးသန်းမြ ပြင်ဆင်ရသည်။
သူ့တွင် ဓာတ်မီးမရှိ၊ မီးအိမ်မရှိပါ။ လည်ရှည်ဖိနပ်လည်း မရှိပါ။

“အဖေ မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့မယ်နော်...”

သားလတ်ကို မှာခဲ့ပြီး ဦးသန်းမြ ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်ချက်
တစ်ချက် လင်းလာသော လျှပ်စီးကပင် သူ၏လမ်းပြသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။
လယ်ကွက်၏ ကန်သင်းရိုးအတိုင်း သူ့လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိကရုန်းပင်
များက မျက်ခနဲနေအောင် ခြေဖဝါးကို လာထိုးသည်။ ကြမ်းတမ်းသော
သူ့ခြေထောက်အတွက် ထိကရုန်းပင်၏ နာကျင်မှုသည် ဖြုတ်ကိုက်သ
လောက်ပင် မရှိ။

မိုးသည် သူထွက်လာကာမှ ပို၍ပင် သည်းလာသလိုလို သူ
ထင်မိသည်။ မိုးကာဖတ်ကို ကိုယ်တွင်ပတ်ထားသော်လည်း အောက်ပိုင်း
တစ်ခြမ်းလုံးတော့ စိမ့်နေပြီဖြစ်သည်။ သွားရမည့်ခရီးက နှစ်မိုင်ခန့်ရှိသည်မို့
ခြေလှမ်းတို့ကို သုတ်ခြေတင်လိုက်ရသည်။ မိုးသည်းညတွင် ဖားအော်သံ
များကား အဆက်မပြတ် ဆူညံနေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိုးပေါက်များက မျက်နှာတည့်တည့်ကို လာစဉ်
သည်။ စပ်ခနဲ စပ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်နှာပေါ်ရှိ ရေစက်များကို
လက်နှင့်သုတ်ပစ်ရသည်။ သို့မှသာ ရှေ့သွားလမ်းကို မြင်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

မိုးသည်းည

ရွံ့ဗွက်များက လျှပ်စီးမလက်သောအခါတွင် လူကို ချော်လဲစေသည်။ ထိုသို့ လဲကျတိုင်း ဦးသန်းမြ ပြန်လည်ထသည်။ မတ်တတ်ရပ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လျှပ်စီးကို ဆက်တိုက်လက်နေစေချင်သည်။ သို့သော် လျှပ်စီးက တော်တော် ကြာမှ တစ်ခါလက်သည်မို့ မိုးကောင်းကင်ဘက်လှည့်ပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် တောက်ခေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း နည်းနည်းသက်သာရာ ရသွားသည်။ သူ့ကိုယ်၏ နောက်ခြမ်းတွင် ရွံ့ဗွက်များ ပလဲနေသည်။ သူ မမူပါ။ မိုးစက်များက အလိုအလျောက် ပြန်ဆေးချလိမ့်မည်ဟု သူထင်ပြီး သား ဖြစ်သည်။

ရေနံဆီဝယ်ရန် ယူလာသည့်ပိုက်ဆံကို ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် သေသေချာချာ ထုပ်ခဲ့သောကြောင့် ဦးသန်းမြ အနည်းငယ် စိတ်အေးသွား သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အဆင်ပြေမည်မဟုတ်။ ရွာထဲက မိသိန်းတင်က ပိုက်ဆံရေစိုလျှင် လုံးဝ လက်မခံတတ်။ ယခုတော့ တစ်ရန်အေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဖျတ်ခနဲ လျှပ်စီးတစ်ချက် လက်သွားစဉ် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်း ကြောင့် ဦးသန်းမြ ကြောက်ဖူးအနည်းငယ် တုန်သွားသည်။ သူနှင့် ဝါး တစ်ပြန်လောက်အကွာ ကန်သင်းရိုးပေါ်တွင် ကန်.လန်.စန်းနေသည့် အမည်းရောင် ပြောင်ချောချော သတ္တဝါတစ်ကောင်။ သူ၏ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ အခြေအနေကို သေချာစွာသိရှိရန် နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် လျှပ်စီးအလက်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ သူထင်ထားသည်နှင့် ကွက်တိပင်ဖြစ်သည်။ သတ္တဝါသည် စင်စစ် မြွေဟောက်တစ်ကောင် ဖြစ်ကြောင်း သူ၏အတွေ့အကြုံအရ ချက်ချင်း သိရှိလိုက်သည်။

ဤလမ်းကို သူသွား၍မဖြစ်။ မြွေကိုကြောက်၍ဆိုသည်ထက် ရေနံဆီဝယ်ခြင်း ခရီးမပေါက်ခဲ့လျှင် အလတ်ကောင် စာမေးပွဲဖြေရန် ခက်ခဲမည်ကို ဦးသန်းမြ ပို၍ စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် လယ်ကွက်၏ တစ်ဖက်ကန်သင်းရိုးမှ ပတ်ပြီးသွားရန် ပြင်ရသည်။ သွားနေကျ မဟုတ် သည်မို့ အခြေအနေကို ဂရုစိုက်နေရသည်။ မြက်ပင်များကလည်း ပိုထူ နေသည်။ သို့သော် မြွေဟောက်လမ်းနှင့်ယှဉ်လျှင်ကား အများကြီးသာ သည်ဟု သူထင်မိသည်။

လယ်ကွက်သည် တစ်ဧကခန့်ကျယ်သည်မို့ အတော်လေး ပတ်လိုက်ရသည်။ နောက်ထပ် တစ်ဖြောင့်ချိုးလျှင် ပထမလာရာ လမ်းရိုး

လမ်းစဉ်အတိုင်း ဖြစ်တော့မည်ဟု သိရှိရ၍ သူစိတ်ထဲတွင် ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်သွားသည်။ ကွင်းပြင်၏ နေရာအနှံ့တွင် လူဟူ၍ သူတစ်ယောက်သာရှိသည်ကို ဦးသန်းမြ သိသည်။ ထို့ကြောင့် အပျင်းပြေရန် အလိုငှာသော်လည်းကောင်း၊ အဖော်တစ်ယောက် ရရန်သော်လည်းကောင်း ပါးစပ်ထဲရှိ သီချင်းစာသားဟောင်းအချို့ကို ညည်းတွားလိုက်သည်။ လမ်းခရီးတွင် ကြုံရသောအရာမှန်သမျှတို့သည် သူ့အတွက် ဒုက္ခသဖွယ် ဖြစ်မနေပါ။

လျှပ်စီးလက်ခြင်း အစိပ်ကျဲသွားသည်မို့ အနည်းငယ်တော့ သတိထားရသည်။ မှန်းရင်းမှန်းရင်း လျှောက်နေရသည်။ ကန်သင်းရိုးထောင့်ချိုးတစ်နေရာအရောက်တွင် ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းဆွဲသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သီချင်းစာသားများနေရာတွင် ‘ပဲလုံ’ ဟူသော အသံက အစားထိုး ဝင်ရောက်လာသည်။ အသက်ရှူ၍မရတော့။ သတိတစ်ချက် ဝင်လာမှ သူ၏လက်တို့ကို စကြာသဖွယ် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည်ကို မိုးခြိမ်းသံမှလွဲ၍ မည်သူမှ မသိလိုက်ကြ။ သူ၏ ခြေထောက်ကို အားပြု၍ မြေသားနံရံတစ်ခုကို ကန်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ ခေါင်းပေါ်လာသည်။ အသက်ရှူ၍ ရလာသည်။ ဤလမ်းကို စလျှောက်လာကတည်းက စိတ်တွင် ထင်နေမိသေးသည်။ ယခုကဲ့သို့ ရေတွင်းပျက်ရှိနေမည်ဟူ၍လည်း လုံးဝ မခန့်မှန်းမိ။ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလျက် ရေတွင်းပျက်၏ပေါင်ကို လက်ဖြင့် လှမ်းလိုက်သည်။ မြက်ရှည်အချို့က အတော်ပင် အထောက်အကူဖြစ်သည်။ အားကိုသုံးပြီး ရေတွင်းပေါင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်ရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုတ်ဖက်ခါလိုက်သည်။ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို အီခနဲ ဆွဲချလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ခြေသလုံးနားမှ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးများပင် ပြာသွားသည်။ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ လျှပ်စီးက အချိန်သင့်ပင် မီးထိုးပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ခြေသလုံးတွင် အားရပါးရ ခဲနေသော ကင်းခြေများကို လက်ဖြင့်ကုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ ကင်းမြီးကောက်ကို တောင့်တမိလိုက်သည်။ သူသည် ကင်းမြီးကောက်ပြီး၏။ ကင်းခြေများကိုမူ မပြီး။ ထို့ကြောင့် ခြေထောက်တစ်ချောင်းလုံး ထုံကျဉ်ပြီးနာလာသည်။ အားကိုပြုပြီး လမ်းဆက်လျှောက်ရသည်။ လူက မပါချင်သော်လည်း စိတ်ကပါနေသေး၏။

မလှမ်းမကမ်းတွင် မီးရောင်ဖျော့တော့တော့ကို လှမ်းမြင်နေရ

မိုးသည်းည

သည်။ ဦးသန်းမြ မျှော်လင့်ခဲ့ရသော ရွာကိုရောက်ပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် နာကျင်နေသော ခြေထောက်ကပင် ခြေလှမ်းများကို မြန်မြန်လျှောက်ရန် အားပေးသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ မူလလမ်းရိုးနေရာသို့ ပြန်ရောက်သွားသည့် အတွက်လည်း စိတ်အေးခဲ့ရသည်။ တောနက်ကြီးထဲတွင် လမ်းလျှောက် နေသောသူတစ်ယောက် နှုတ်ကြယ်ကိုတွေ့၍ ဝမ်းသာသလိုမျိုး ခံစားလိုက် ရသည်။ မိုးကမူ အဆက်မပြတ် ရွာနေဆဲ။

ရွာထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် အဆက်မပြတ် ကြားနေရသော အသံတွေက ခွေးဟောင်သံများ။

ရွာကခွေးများသည် သူ့ကို သူစိမ်းဆန်လွန်းသည်မှာ မဆန်း။ မိုးကာအပတ်နှင့် ဖိုသီဖတ်သီ ဖြစ်နေသာ သူ့ပုံစံကပင် ခွေးတို့အတွက် ပါးစပ်ယားစရာ။ ရွာထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ခြေထောက်၏နာကျင်မှုက ပိုမို ပြင်းထန်လာသည်။ လယ်ကွက်ထဲတွင် ရွှံ့ဗွက်နင်းခဲ့စဉ်က မသိသာသော် လည်း ရွာ၏ကျောက်ခဲလမ်းကမူ သူ့အတွက် နာကျင်မှုကို ဖော်ပြနေ သယောင်ယောင် သတိပေးသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရတော့မည်။ မိသိန်းတင်၏ ဆိုင်တွင် မီးရောင်တလက်လက်ကို မြင်နေရဆဲ။ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ အသံတစာစာကို ကြားလိုက်ရသည်။ သေချာပေါက်ပင် မိသိန်းတင်၏ အကြွေးတောင်းသံ ဖြစ်နေသည်။ ဆိုင်ထဲသို့ ကုပ်ချည့်ကုပ်ချည့်ဖြင့် ခပ်တည်တည် ဝင်လိုက် သည်။ ခါးကြားတွင် ညှပ်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ပတ်ထားသည့် ပိုက်ဆံ တစ်ရွက်ကို တယုတယ ဆွဲထုတ်ပြီး မိသိန်းတင်ကို ပေးလိုက်သည်။

“ပုလင်းမပါဘူးလား...”

မိသိန်းတင်ပြောမှ သတိရသည်။ အိမ်က အလောတကြီးဖြင့် ထွက်လာသောကြောင့် ပုလင်းပါမလာခဲ့။

“နင် အဆင်ပြေသလို ကြည့်ထည့်ဟာ...”

အရေးတကြီး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခပ်မြန်မြန်သာပြောလိုက် သည်။ ‘ကျွတ်’ ဟု တစ်ချက်ညည်းပြီး ခြေထောက်ပွတ်သပ်သည်ကို မိသိန်းတင် မြင်သွားသည်ထင်၏။ သူ့ဆိုင်က ဘက်ထရီမီးကလည်း ကင်း ကိုက်ထားသည့်နေရာကို မြင်စွမ်းစေရန် လင်းသာသောကြောင့် ရေးကြီး သုတ်ပျာဖြင့် ဦးသန်းမြကို မေးသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ရှင့်ခြေထောက်က ဘာဖြစ်တာတုံး၊ ရောင်ကိုင်း

လို့ပါလား...”

ဦးသန်းမြကမူ ဘာမှမဖြစ်သလို လေသံဖြင့်...

“ကင်းထိုးလို့ဟေ့... ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး...”

သူကသာ ဘာမှမဖြစ်သလိုနေသည်။ မိသိန်းတင်ကတော့ ပါးစပ်က ပွစိပွစိဖြင့် ရေရွတ်နေသည်။ ပြီးမှ ကြက်သွန်နီကို ယူလာပြီး ကင်းထိုးသည့်နေရာကိုအုံ့၍ ပတ်တီးစုတ်ကို ပတ်ပေးလိုက်သည်။ မိသိန်းတင်က စကားပြောရာတွင်သာ အာကြမ်းလျှာကြမ်းနိုင်သည်။ လူတစ်ဖက်သားကို ကား ကူညီတတ်သည်။ ဦးသန်းမြ၏ ခြေထောက်လည်း ကြက်သွန်နီ၏ တန်ခိုးဖြင့် အနည်းငယ်မျှ သက်သာသွားသည်။

“ရော... ရော... လည်ရှည်လည်း ယူသွားချေဦး...၊ မြွေပါးကင်းပါးနဲ့... မနက်ကျပြန်ယူခဲ့နော်...၊ ပုလင်းလည်း ယူခဲ့...”

“အေးပါ မိသိန်းတင်ရယ်... ငါသွားပြီ သိလား...”

ပြန်လှည့်လာ၍ သူ့ဆိုင်နှင့် တော်တော်လှမ်းကာမှ သတိရလိုက်သည်။ မိသိန်းတင်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မပြောခဲ့မိ။ ရေနံဆီဝယ်၍ ပိုသောပိုက်ဆံကို အလတ်ကောင် အိပ်ငိုက်ပြေစေရန် အချဉ်ထုပ်လေး ဝယ်လာလိုက်သည်။ လည်ရှည်ဖိနပ်သံ၏ တဂွက်ဂွက်သံသည် ရွာနှင့် အတော်လေးလှမ်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သေချာသတိထားပါမှ မိုးသည် မသည်းရှာတော့။ ဖြောက်ဖြောက်အဆင့်သာ ရှိတော့သည်။ မိုးခြိမ်းသံမပါသော လျှပ်စီးတို့ကမူ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေဆဲ။ အပြန်လမ်းတွင်မူ အင်မတန် အဆင်ပြေချောမွေ့သွားသည်။ မိသိန်းတင်၏ ဖိနပ်ကျေးဇူးလည်း ပါပေသည်။

ကန်သင်းပေါင်တို့ပေါ်တွင် ချော်ကျသည်မျိုး မရှိတော့။ အမည်းရောင် သတ္တဝါများ၏ ရန်ကိုလည်း မှုစရာမလိုတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် တဲအိမ်ရှိရာသို့ ဦးသန်းမြ ရှောရှောရှူရှူ ပြန်ရောက်သွားသည်။ မီးခွက်၏ အလင်းရောင်သည် အနက်ရောင်ညထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အငယ်ကောင်ကမူ တခေါခေါ အိပ်မောကျနေဆဲ။ အလတ်ကောင် အိပ်ပျော်သွားမည်ကို ဦးသန်းမြ စိုးရိမ်မိသည်။ သို့သော် တဲအိမ်ထောင့်မှ စာအံသံကို တီးတိုးကြားလိုက်ရသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ချိုသွားပြီး ဝမ်းသာရာဘက်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

“သား စောင့်နေတာ ကြာပြီလား...”

မိုးသည်းည

“ခုနမ့် မီးသေသွားတာအဖေ...၊ အဲဒါ အိပ်မပျော်အောင် ကဗျာ
တွေ ပြန်အံ့နေတာ...”

ဦးသန်းမြ ပြုံးလိုက်သည်။ မီးခွက်မထွန်းရသေးသောကြောင့်
သူ့အပြုံးကို မည်သူမှ မမြင်ပါ။ ရေနံဆီပုလင်းအဝကို မီးခွက်အဝနှင့်
လက်မှန်း၍ ထည့်လိုက်သည်။ မကြာမီပင် မှောင်မိုက်နေသောညကို ထိုး
ဖောက်ရန် အလင်းရောင်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဖျော့တော့တော့
မီးရောင်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ထရံနားတွင်ကပ်ထားသည့် ရွှေရောင်ဆုတံဆိပ်
လေးကိုမူ လက်ခနဲ မြင်တွေ့နိုင်စွမ်းသာသည်။ ကင်းကိုက် ထားသောနေရာမှ
ဒဏ်ရာကို သူ့သတိမရချေ။

မိုးသံ တဖြောက်ဖြောက်နှင့်အတူ အလတ်ကောင်၏ စာအံသံက
ပြိုင်တူထွက်ပေါ်နေဆဲ။

ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း

ပြောင်းခဲ့သောဆောင်း

(၁)

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစက်နေသည်။ နှင်းမှုန်ခပ်သည်းသည်း သည် အပြင်ဘက်တွင် မင်းမှုနေရုံမက မြောက်ပြန်လေနှင့်ရော၍ ကျိုးတိုး ကျဲတဲ ထရံပေါက်တို့မှတစ်ဆင့် တဲအိမ်ယိုင်နဲ့အတွင်းသို့ ခပ်စိမ့်စိမ့် တိုးဝင် လျက်ရှိသည်။ အချိန်သည် မနက်လေးနာရီခန့်။ ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဆုံး တို့ ပေါင်းစုံတိုက်ခိုက်နေသောဒဏ်ကို အညှာစောင် ခပ်ပါးပါးက ခုခံနိုင်စွမ်း နည်းလှသည်။ ခြေထောက်ကို ကွေးသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးကပ်၍ ကိုယ်ကို ကျုံ့နိုင်သမျှ ကျုံ့သည်။ မရပါ...။ လက်နှစ်ဖက်သာ နွေးသွား သဟန်ရှိပြီး ကျန်တစ်ကိုယ်လုံးမှာမူ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေဆဲ။ စောင် အခင်းမရှိသောကြောင့် သင်ဖြူးဖျာသည် အနွေးဓာတ် ကင်းမဲ့နေသည်။ အေးစိမ့်ခြင်းကို ထပ်လောင်းကာ အားပေးကူနေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်နှင့် ခပ်ပြားပြား ဖိထားရင်း နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။ ပိတ်ပါးခြင်ထောင်သည် ဆောင်း၏အအေးကို မခုခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် တိုးဝင် လာသော လေတို့သည် ခြင်ထောင်၏ ဟန့်တားမှုကို လှောင်ပြောင်၏။ ထိုစဉ် နှင်းရည်တစ်စက်သည် သူ၏ နဖူးပေါ်သို့ တောက်ခနဲ ကျသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အင့်ခနဲ တွန့်သွားသည်။

အိပ်ပျော်လုဆဲ အခိုက်အတန့်တွင် ကျလာသော နှင်းစက်ကို ဟန့်တားနိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် သက်မဲ့ခြင်ထောင်သည် သူ၏ဒေါသကို ဆွပေးသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သူ အံ့ကို လေးငါးခြောက်ချက် ကြိတ်ပစ်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ပျော်နိုင်အောင် ဆက်လက်ကြိုးစားသည်။ အမွေးတူတူ ဝှမ်းစောင်ကို သူ့စိတ်ထဲ တောင့်တမိသည်။ ထို့နောက် နွေးထွေးသော ရင်ခွင်တစ်စုံ။ သူ့အတွေးတို့သည် မဖြစ်နိုင်သော စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် များသာ ဖြစ်နေသည့်အတွက် အတွေးစကို ကြိုးစားကာ ဖျောက်ဖျက်၍ အိပ်ပျော်အောင် မျက်လွှာကို တင်းတင်းစေ့လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ပူနွေးနွေး အရည်တို့သည် သူ့မျက်လုံးထဲမှ တိုးထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူကမူ ထိုအရည်တို့အတွက် မျက်လွှာတံခါးကို ဖွင့်မပေးတော့...။

“အောက်... အီး... အီး... အွတ်...”

ထိုအသံသည် သူ၏ အကြံအစည်များအားလုံးကို တစ်စစီ ရိုက်ချိုး ပစ်သည်။ သူ့အတွက်မူ ထိုအသံသည် သာယာနာပျော်ဖွယ် ဂီတသံ မဟုတ်။ စိတ်အားသစ်တို့ မွေးဖွားပေးသော နိဗ္ဗာန်ဆော်သံ မဟုတ်။ ငရဲသို့သွား တော့ဟု အချက်ပေးနေသော စက်ဆုပ်ဖွယ်အသံသာ ဖြစ်သည်။ အသံ သည် အေးစက်စက်...။ သနားကြင်နာမှုမရှိ...။ စာနာငဲ့ညှာခြင်း မရှိ...။ သူ့ဘဝ၏ ငရဲကျခဲ့သော နေ့ရက်တို့ကို ဖန်တီးပေးသော အသံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မှန်သည်...။ သူသည် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ငရဲထဲသို့ သွားနေရ သည်။ သို့သော် ငရဲပူတော့ မဟုတ်။ ငရဲအေး ဖြစ်သည်။ သူ့ငရဲကို တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပူစေချင်လွန်းလှသည်။ သို့သော် ငရဲကမူ အေးစက်မြဲ အေးစက်သည်။ သူတောင်းဆိုခဲ့ဖူးသော အပူကို ငရဲသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မျှပင် လိုက်လျောပေးခြင်းမရှိ။ အပူဆုံးဖြစ်သော နွေခေါင်ခေါင်၏ လလယ် များတွင်ပင် ငရဲသည် အအေးမပြတ်။ ကြာသောအခါ အေးမြမှု၊ အေးချမ်းမှု ဟူသော စကားလုံးများကိုပင် သူ မုန်းတီးလာရသည်။

“အောက်... အီး... အီး... အွတ်...”

ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်သည်။ ဤအကြိမ်သည် သတိပေးသော အမိန့်ဖြစ်ပြီး အသံနှင့်တစ်ဆက်တည်း ငုတ်တုတ် ထ,ထိုင်ရမည်မှာ သူ၏ အလုပ် ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် လုပ်နေကျ ဖြစ်သော်ငြား နေ့စဉ် မလုပ်ချင်ဆုံး မှာလည်း ဤအလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကွေးထားသော ခြေထောက်ကို ဦးစွာ ဆန့်သည်။ ကိုယ်ကိုပါ ဆန့်သည်။ အညှာစောင်ပါးကို အသာအယာ ခွာ

ပြောင်းခဲ့သောဆောင်း

သည်။ ဤတွင် ရှိရှိသမျှသော အအေးတို့သည် သူ့ထံသို့ အလှအယက် ဝင်ရောက်လာကြသည်။ တဆတ်ဆတ်ခါသော တုန်ယင်ခြင်းဖြင့် ပြန်လည် ခုခံခြင်းမှတစ်ပါး တခြားသောနည်းလမ်း သူ့တွင် မရှိ။ ထို့နောက် လက်ကို ထောက်၍ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ရီဝေဝေ ဖြစ်လာသည်။ သူ မမှုတော့ပါ။ မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ထိုရီဝေဝေသည် အလိုအလျောက် ပျောက်ကွယ်သွားမည်ကို သူ သိပြီးဖြစ်သည်။

ထို့နောက် မထချင် ထချင်နှင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ လက် နှစ်ဖက်ကိုမူ အအေးဒဏ်ကို တချို့တလေ ကာကွယ်ရန်အလိုငှာ ပူးကပ် ထားရသည်။ လက်ဖဝါးတို့သည် နွေးနေပါလျက် လက်ဖမိုးတို့သည် ထုံကျဉ် နေ၏။ ထို့နောက် အိပ်ရာကို သိမ်းရသည်။ အညာစောင်၊ ခေါင်းအုံးစုတ်၊ သင်ဖြူးဖျာနှင့် ပိတ်ပါးခြင်ထောင်တို့နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော အိပ်ရာကို လုံးထွေးထားလိုက်သည်။ ပုရစ်အော်သံအချို့နှင့် ကားလမ်းဘက်မှ ကားသံ အချို့ ခြောက်သွေ့သွေ့အသံများကလွဲ၍ ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေသည်။ ဆိတ်ငြိမ်လွန်းသော ဆောင်း၏ ဤအချိန်တွင် လှုပ်ရှားနေသော သူမှာ သူ တစ်ယောက်သာ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ တွေးသည်။ သို့သော် သူ့ အတွေး မှန်၊ မမှန်ကိုမူ သူ စိတ်မဝင်စား။ လုပ်စရာရှိသည်ကိုသာ ဆက်လုပ် သည်။

လက်နှစ်ဆန့်ခန့်သာ ကျယ်ဝန်းသော တဲအိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်း လိုက်သည်နှင့် ထုံကျဉ်မှုသည် သုံးလေးဆ ပိုလာရသည်။ ခူးများ တဆတ် ဆတ် တုန်လာသည်။ မေးစေ့သည် အငြိမ်မနေဘဲ လှုပ်ရွှနေသောကြောင့် ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကိုယ် မကိုက်မိအောင် သတိထားနေရသည်။ တောင်ဘက် စွန်းစွန်းသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်ကြီး၏ ခြံထောင့်တွင် မီးလုံးလေး လင်းနေပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ တဲအိမ်အောက်ရှိ တုတ်နှစ်ချောင်းပေါ်တွင် စွပ်ထားသော လည်ရှည်ဖိနပ်ကို သူ စီးသည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းများ ကို မီးလုံးလင်းရာ အိမ်ကြီးဆီ ဦးတည်လိုက်သည်။ မြက်ပင်များကို နင်းသော အသံမွဲမွဲသည် တိတ်ဆိတ်သော အမှောင်မနက်စောစောကို အုပ်မိုးသွား သည်။ သူသွားရာ၏ဘယ်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွေးဟောင်သံ စူးစူးတို့ကို သူ အထူးတလည် သတိမထားမိတော့။

ခြံဝသို့ရောက်သည်နှင့် တံခါးကို အသာအယာ တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်

လိုက်သည်။ တံခါး၏ ခေါင်းလောင်းချူသံသည် သူ အသာအယာတွန်းဖွင့် နေသည်ကိုမှ မထောက်။ အသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပြဲနေသေးသည်။ သို့သော် ထိုအသံကို ကြားသူမှာ သူမှလွဲ၍ အခြားမရှိ။ ခြံထဲသို့ ခပ်ကုပ်ကုပ်ဝင်သွား ပြီး အိမ်လေးသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ထောင့်နံရံ တစ်နေရာရှိ အဖိလေးအောက်သို့ လျှိုဝင်လိုက်သည်။ ဝါးတန်းလျားပေါ်တွင် လွှားထားသော မိုးကာကို ခြုံသည်။ ခေါင်းပတ်ဓာတ်မီးကို နဖူးတွင် စည်း သည်။ ပလိုင်းကို ခါးတွင် ခိုင်ခိုင်ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်နောက် ဖေး လမ်းကြားမှတစ်ဆင့် ငရဲဟု သူယူဆသော ခြံကြီးထဲသို့ ဆက်လျှောက် သွားလိုက်သည်။ မိုးကာကို ခန္ဓာကိုယ်တွင် ခြုံလိုက်သောကြောင့် အနည်း ငယ် နွေးသွားဟန်ရှိသော်လည်း ထိုအနွေးသည် မကြာခင် ငရဲခြံထဲ၌ ပျောက်ကွယ်တော့မည် ဖြစ်သည်။ အချမ်းပြေရန်အလို့ငှာ လေအချို့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် အငွေ့များကို သူ အလွန် မုန်းတီးပါသည်။

နောက်ဖေးခြံထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်စူ ထွက်နေသော အပင် ပေါ်မှ အဖူးများသည် သူ့ကို စောင့်ဆိုင်းနေသဟန်။ သူ့အတွက်မူ ထို အဖူးများသည် ပြုတစ်ပြုတစ်နှင့် လွန်စွာမှ မြင်ပြင်းကတ်စရာ ကောင်းနေ သည်။ ပထမဆုံး အပင်မြောင်းသို့ အရင် စ,ဝင်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် သည် အပင်များနှင့် စတင်ထိတွေ့သည်နှင့် သိမ့်ခနဲ ခါသွားသည်။ အပင် များပေါ်တွင် တွဲလွဲခို ဟီးလေးထနေသော နှင်းရည်စက်များသည် သူ၏ ကိုယ်နှင့် လာရောက် ပွတ်သပ်သည်။ မိုးကာသည် သူ့ကိုယ်နှင့် ရေမစို အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော်ငြားလည်း အအေးဒဏ်ကိုမူ ကာကွယ်မပေး။

ပထမဆုံးသော အဖူးကို ထုံကျဉ်နေသောလက်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက် ခူးပစ်လိုက်သည်။ သူ၏လက်သည် ထုံကျဉ်နေသကဲ့သို့ သူ၏အတွေးတို့ သည်လည်း သုန်မှုန်နေခဲ့သည်။ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်တစ်ပေါက်သည် အလိုလို စီးကျလာသည်။ မျက်ရည်သည် ပူနွေးသော်ငြား ဖြတ်သန်းရ သော ပါးပြင်ကမူ အေးစက်စက်။ တတိယအကြိမ်မြောက် ကြက်တွန်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံကြောင့်ပင် သူ့အတွေးတို့သည် လှုပ်ရှားနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပစ်ခွာ၍ တစ်လည်လည် ခွဲထွက်သွားသည်။

ဟုတ်သည်။ သူ့ဘဝ၏ ရွှေရောင်နေ့ရက်များကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့စဉ်က ထိုအသံလေးသည် ကြည်နူးဖွယ်အတိနှင့် ကျက်သရေ ရှိလွန်းခဲ့ သည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် သူ့အမေ၏ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ကော်ဖီ ပူပူတစ်ခွက် သည် သူ့အိပ်ရာဘေးတွင် အမြဲတမ်း ရောက်လာခဲ့စမြဲ။ သူ့အဖေသည် တတိယကြိမ်တွင်သံကြားသည်နှင့် သူ့ကို လာပွေ့ဖက်မြဲ။ အဖေ လာပွေ့ ဖက်လျှင် သူ ထရတော့မည်ကို သိသော်ငြား စိတ်ညစ်ညူးခြင်းဟူသည် သူ့တွင်မရှိခဲ့။ အဖေ ရောစပ်ပေးထားသော မျက်နှာသစ်ရန် ရေနွေးနွေးသည် ချမ်းအေးနေသော ဆောင်းကို ကာကွယ်ပေးခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်မှ ဝါကြင့်ကြင့် မီးရောင်လေးသည် သူ၏ ကျောင်းစာအုပ်များကို ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် အမြဲတမ်း လွှမ်းခြုံပေးခဲ့သည်။ အေးခဲနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဖေ လုပ်ပေးထားသော မီးလင်းဖိုလေးက ကြုံ့ကြုံ့ခံအန်တုပေးခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိုးဖောက်ချင်ကြသည့် ပုရစ်သံ၊ ကားသံတို့သည် သူ၏ စာကျက်သံကို ဖောက်ထွက်၍ သူ့ဆီရောက် မလာခဲ့။ သူ့ဘဝတွင် မနက်ခင်းတိုင်းသည် ပြည့်စုံလွန်းခဲ့သည်။

မနက် နေရောင်မပေါ်မီ အရှေ့ဘက်ဆီမှ ပုစွန်ဆီရောင်တို့ ယှက်သန်းလာသော အချိန်၌မူ မီးဖိုချောင်မှ အမေအသံသည် ဘုရားခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အမေအသံနှင့်အတူ တွဲဖက်၍ ပါလာတတ်သည် ကား ကြေးစည်သံလွင်လွင်။ ထိုအသံတို့သည် စာအံပြီး၍ ရွှင်ပျနေသော သူ၏ စိတ်အစဉ်ကို အားဖြည့်ပေးခဲ့သည်။ ရောင်နီပေါ်လာသောအခါတွင် ဖြူလွလွ အားကစားဝတ်စုံပြည့်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော ခြံဝမှ အဖေဆီသို့ သူနှင့်အမေ အတူတူ ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော အသွား အပြန်ခရီးကို သူတို့မိသားစုသုံးယောက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လမ်းလျှောက်၍ လမ်းဘေးရှိ သင့်တော်ရာဆိုင်တစ်ခုခုတွင် မနက်စာကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်က ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော သူ၏ဘဝနှင့် ပုံစံတူသည့် အရွယ်တူကလေးများကို ငေးမောကြည့်မိခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သူတို့နေရာမှနေ၍ မခံစားမိဖူးခဲ့။ ဒီအတိုင်း ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးရုံသာ ဖြစ်သည်။

အဖြူအစိမ်း ခပ်ကော့ကော့ကို အဆင်သင့်ဝတ်၍ အဖေ၏ ဆိုင်ကယ်နောက် မှီတွယ်လိုက်ပါပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့ရသော နေ့ရက်များကိုမူ

သူ အထူး သတိရသည်။ ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းထိုးသံသည် သူ့အတွက် ရင်ခုန်ဖွယ်ရာများသာ။ လှပ သေသပ်သော သူ၏ အိမ်စာများကို ချီးကျူးပေး တတ်သည့် ဆရာ၊ ဆရာမ များ၏ စကားသံတို့သည် ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းထိုးပြီးသည်နှင့် သူ့နား ထဲတွင် ဝေ့ဝဲလာရစေ၍ စာမေးလျှင် ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ သွက်လက်ချက်ချာစွာ ပြန်ဖြေတတ်သည့် သူ၏အမူအရာ တို့ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိတိုင်း သူ၏ဘယ်ဘက်ရင်အုံသည် တဆတ်ဆတ် နာကျင်လာရသည်။ စံပြ ကျောင်းသားဟူသော ဂုဏ်ကို သူ၏ အလယ်တန်း ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ပြိုင်ဘက်မရှိ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ တိတိကျကျ ပြောရလျှင် မနှစ်က ဤအချိန်မျိုးထိ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသေးသည်ဟု သူဝမ်းနည်းစွာ တွေးမိသည်။

မမြဲသောတရားဟူသည် သူလွန်စွာမှ မုန်းတီးသည်။ ထိုတရားကို မြဲအောင် ပြုနိုင်စွမ်းရှိသူများကို တစ်ခါတစ်ရံ သူ့စိတ်ထဲ၌ ရောက်တတ်ရာရာ ရှာဖွေမိသည်။ သို့သော် သူ မတွေ့ခဲ့။ ထိုတရားသည် သူ၏ မိဘနှစ်ပါးကို သူ့ထံမှ တိတ်တဆိတ် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ကံကြမ္မာဟု နှုတ်မှ တဖွဖွ ပြောနေကြသော လူများသည် သူနေထိုင်ရာ စံအိမ်လေးပေါ်တွင် လူးလာ လှုပ်ရှားလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့အချင်းချင်း သူ နားမလည်သောစကားများကို ပြောခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့မျက်နှာသည် နီမြန်းနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အပြုံးတုများကို ဖန်ဆင်းထား၍ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းသော စကားများကို ပြောဆိုကြသည်။ သူကမူ ထောင့်တစ်နေရာ တွင် ထောင်ထားသော မိဘနှစ်ပါး၏ဓာတ်ပုံများကို ဝေဝါးစွာ ကြည့်နေခြင်းမှ တစ်ပါး သူတို့ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ သတိမပြုမိခဲ့။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ သတိမမူခဲ့ခြင်းသည်ပင် သူနှင့် သူ့စံအိမ်လေးကို အပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာစေခဲ့သည်။ ‘အကြွေး’ ဟူသော စကား တစ်ခွန်းကို သုံးနှုန်း၍ သူတို့သည် သူ့မိဘနှစ်ပါး၏ ရှိရှိသမျှသော ပစ္စည်း များကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု သယ်ယူသွားခဲ့ ကြသည်ကို သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်မိနေသေးသည်။

မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း သူ့အိမ်လေးတွင် နေခဲ့ရ သည်မှာ ခုနစ်ရက်တိတိမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုခုနစ်ရက်ပြီးဆုံးသည်နှင့် သူ၏ဘဝလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် ကံကောင်း ခြင်းလော၊ ကံဆိုးခြင်းလော သူ မသိ။ ထိုကာလအတွင်း လူကြီးပိုင်း

ပြောင်းခဲ့သောဆောင်း

အရွယ် တစ်ယောက်သည် ယောင်ချာချာသူ့ကို စကားလုံးအချို့ လာပြောခဲ့သည်။ ထိုစကားလုံးများထဲတွင် သူ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသော စား၊ ဝတ်၊ နေရေးအကြောင်းပါသည်။ အလုပ်ဟူသော စကားလုံးပါသည်။ ထို့နောက် အချို့ အချို့သော သူနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မရှိသည့် အကြောင်း အရာများ ပါသည်။ အားလုံးကို သူ နားမလည်သော်ငြား သူ နားလည် သိရှိလိုက်သည်က သူ၏ မွေးရပ်မြေကို စွန့်ခွာရတော့မည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘေးဘီကို သူ လှည့်မကြည့်တော့။ ကြည့်လျှင်လည်း ဆွေမျိုး အရင်းအချာမရှိသည့် သူ့ကို သူစိမ်းဆန်သော မျက်နှာများက သနားဟန် ပြု၍ ပြန်ကြည့်ကြမည်မှလွဲ၍ တခြားသော ထူးထူးခြားခြားကို တွေ့မြင်ရမည် မဟုတ်။ ထိုသူ၏ ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် လိုက်ပါနေရသော်လည်း အဖေ့ရင်ခွင်ကိုယ်စား အခြားရင်ဘတ်တစ်ခုက နေရာယူထားသောကြောင့် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်မှကိုင်စရာ တစ်ခုဆီသို့သာ ပို့ထားခဲ့သည်။ ဤသည်ကို သူမှလွဲ၍ အခြားမည်သူကမျှ သတိမထားမိခဲ့ကြ။

နှစ်ထပ်အိမ်နှင့် တဲပုတ်။ မွေ့ရာနှင့် သင်ဖြူးဖျာ။ ဂွမ်းစောင်နှင့် အညာစောင်။ မီးအိမ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်။ အရာအားလုံးသည် သူ၏စိတ်ကို ပေါက်ကွဲလုမတတ် ပြောင်းလဲပစ်သည်။ သူ အသံမထွက်အောင် ရှိုက်ငိုသည်။ သို့သော် အသံကမူ ထိန်းနေရင်းကြားမှပင် ထွက်သွားသည်။ သူ မြင်တွေ့ရသော သူ့အိမ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်အိမ်ကြီးကို သူ နာကြည်းစွာ ကြည့်သည်။ ထိုအိမ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ခေါင်းပြုထွက်၍ ပြူးကြည့်နေသော သူနှင့်ရွယ်တူ ကောင်မလေးကမူ သူ့ပုံစံ မည်သို့ဖြစ်မည်ကို ရိပ်စားမိမည် မဟုတ်ခဲ့။ စင်စစ် သူနှင့်တဲပုတ် မိတ်ဖက်ခဲ့ရသည်မှာလည်း ထိုကောင်မလေး၏ ပယောဂနှင့် မကင်းကြောင်း သူ တွက်ဆမိခဲ့သည်။

“မနက်ခင်း တစ်ချိန်ပါပဲ...”

လူကြီးသည် စကားကို ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ ပြောသည်။ ထိုသို့ ပြောစဉ်က သူ သတိမထားမိခဲ့သေး။ သို့သော် လက်တွေ့တွင်မူ ထိုမနက်ခင်းဟူသည်မှာ တစ်ညတာထက်ပင် ပို၍တာရှည်သလို သူခံစားရသည်။ မနက်ခင်းကို ဖြတ်ပြီးလျှင်မူ သူသည် အသစ်တစ်နေရာသို့ သွားရသည်။ အသွင်သစ်၊ အမြင်သစ် စသော အသစ် အသစ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသော်လည်း ဟောင်းနွမ်းနေသည်မှာ သူ၏ ပုံပန်းသွင်ပြင်ပင် ဖြစ်သည်။ စတစ်ကော်လာ ဖြူလွလွကို သူ သတိရသည်။ ဘဲခေါင်းစိမ်းပုဆိုးကို သူ

လွမ်းမောသည်။ အတန်းရှေ့ဆုံးတွင် အများက မော်ကြည့်ခံခဲ့ရဖူးသော သူသည် နောက်ဆုံးက ထောင့်ခုံတွင် အများ၏ လျစ်လျူရှုခြင်းကို ခံရသည်။ သို့သော် ဆရာမ အကြွေးစာရင်း အော်သောအခါတွင်မူ လျစ်လျူရှုတတ်သော ထိုမျက်လုံးများသည်ပင် သူ့ထံ စုပြုံလာတတ်သည်။ အစပိုင်းတွင် ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ ထိုအပြုအမူများကို သူ အရေထူလာသည်။ သွက်သွက်လက်လက် သူ့ပုံစံကို မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် အစားထိုးလိုက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်သည် သူ့ကို နေသားကျလာစေသည်။ အရာအားလုံးကို သူ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များနှင့် လိုက်လံဖြည့်တင်းကြည့်မိသောအခါ ယခင်က ပုံရိပ်ဟောင်းတို့သည် တစ်စတစ်စနှင့် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

(၃)

အရှေ့ဘက်စွန်းစွန်းမှ နေရောင်သည် အပင်စိမ်းစိမ်းများကြားမှ ဖြတ်၍ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ ထိုးသည်။ သူ၏ အတွေးစတိုသည် ကျိန်းသွားသော မျက်လုံးနှင့်အတူ တစ်စစီ လွင့်စဉ်သွားသည်။ သို့သော် သူ ကျေနပ်သည်။ နေရောင်ပေါ်လာလျှင် သူ၏ နေ့စဉ်တာဝန်သည် ပြီးဆုံးစမြဲ ဖြစ်သည်။ အဖူးများသည် ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်လာသည်။ အစိမ်းရောင် အခင်းကြီးသည် တစ်ဧကနီးပါး ကျယ်သည်ဖြစ်ရာ သူ့အဖို့ တစ်ယောက်တည်းရူးရန် ပမာဏများလွန်းသည်။ သို့သော် အတွေ့အကြုံတို့ကြောင့် မြန်ဆန်လာပြီဖြစ်သော သူ့လက်ချောင်းများသည် ထုံကျဉ်မှုနှင့် ဒွန်တွဲ၍ ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့သည်။ နေမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ အချမ်းသည်လည်း လျော့လျော့လာသည်။ အဖူးချောင်းလေးများကို စု၍ သားရေကွင်းနှင့် စည်းသည်။ ပါလာသောပလိုင်းသည် တစ်တောင်းပြီးတစ်တောင်း ပြည့်ပြည့်လာသည်မို့ ခြံထောင့်က ဂုန်နီအိတ်ထဲသို့ တစ်ခါပြီးတစ်ခါ သွားသွား ထည့်ရသည်။ အိတ်သည် ပြည့်လုနီးပါးရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ချမ်းနေသည့်ကြားမှ သူသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။ လက်ချောင်းများသည် ပဲကြီးရေတွန့်နေသည်။ တစ်နေ့တာအဖို့ ငရဲခန်းမှ ကင်းဝေးတော့မည့်

ပြောင်းခဲ့သောဆောင်း

လက္ခဏာပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး လက်ကျန် တစ်မြောင်းကို အားယူပြီး ခူးသည်။ အချို့ အဖူးများသည် နေရောင်နှင့်ထိတွေ့၍ အပွင့်ဘဝသို့ အသွင် ကူးပြောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အပွင့်ပီပီ ရနံ့တို့နှင့် သင်းပျံ့သည်။ ဖြူဖွေး၍ လည်ဆံလေးများကမူ ဝါဖျော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားစင်ထက်တွင် အမြဲနေရာရခြင်း ဖြစ်မည်ဟု သူတွေ့မိသည်။ မွေးလျှင် ထိပ်သို့ ရောက် သည်။ နံလျှင်မူ မြောင်းအတွင်း သက်ဆင်းရသည်။ သူ့ဘဝကို သူ အနံ့ မခံချင်ပါ။ သို့သော် ဘဝကမူ သူ့ကို နံစေချင်ပြီလား သူ မပြောတတ်။ မနံစေရန် ကြိုးစားရမည်ဟု သူ စိတ်အားတင်းသည်။ တစ်ခါတလေတွင်မူ ဤအခင်းထဲသို့ စေလွှတ်ခဲ့သော လူကြီးကို သူ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ တစ်စည်း တစ်ဆယ်ကျပ်ဟူသော ခူးသည့်အခါကို မွေးစားထားရခြင်း ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မပေးဘဲ မနေခဲ့။ အဖြူအစိမ်း ခပ်နွမ်းနွမ်း ကို ဝတ်ဆင်၍ ယခင်ဘဝနှင့် လုံးဝကွာခြားနေခြင်းဟူသော လမ်းဘေး၌ ယောင်ချာချာ ဘဝပျက်ရခြင်းနှင့်ယှဉ်က များစွာ တော်ကာကျသေးသည်။ အမေမီးဖိုချောင်လေးကို သူ လွမ်းသည်။ အဖေဆိုင်ကယ်လေးပေါ် သူ တက်စီးချင်မိသေးသည်။ သို့သော် ဤတသမူတို့သည် သူ့အတွက် အိပ်မက် များသာ။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အနေနှင့် တစ်ခါမျှပင် မတွေ့မိဖူးသော ‘ငယ်ကျပ်၊ ကြီးချောင်’ ဟူသော စကားလုံးကိုပင် သူ ခင်တွယ်မိအောင် ကြိုးစားသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ၏ စိတ်သည် ပေါ့ပါးစွာ ပျော်သည်။ လွတ်လပ်စွာ ကခုန်သည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းကို နင်းခြေသည်။ ပို၍ ပူနွေး လာသော နေရောင်အောက်ဝယ် ပန်းပွင့်အချို့ကိုခူး၍ အပိုပါလာသာ ပလတ် စတစ်အိတ်အပိုထဲသို့ အသာအယာ ထည့်လိုက်သည်။

တစ်ဝက်သည် လူကြီးတို့အိမ်ရှိ ရွှေရောင်ပျူ ဘုရားစင်ထက်တွင် နေရာယူပေလိမ့်မည်။ တစ်ဝက်သည် သူ၏ တဲပုတ်ခေါင်းရင်းထက်တွင် သိကြီးတစ်ခုနှင့် တွဲလျားရှိနေမည် ဖြစ်သည်။

တစ်မနက်တာ လှုပ်ရှားမှုပြီးသောအခါ လူကြီးတို့အိမ်မှ ထမင်းချိုင့် ကိုယူ၍ သူ၏တဲပုတ်ဆီ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်သည်။ အမေ၏ ကော်ဖီခွက်နှင့် မနက်စာများအစား ထမင်းကြမ်းခဲ အေးအေးကိုသာ တွေ့မြင်ရမြဲ ဖြစ်သည်။ ထိုထမင်းချိုင့်လေးကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရင်းနှီးလာအောင် သူ ကြိုးစား

ကြည့်သည်။ မနက်စာနှင့် နေ့ခင်းစာကို တစ်ခုတည်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော သူ့အတွက် နေ့ခင်းအားချိန်သည် စာသင်ခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် မျှော်လင့်ချက်တို့ကို မွေးမြူပေးသည့် စာကျက်ချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အရောင်ပြောင်းသွားသော ဆောင်းနှင့်အတူ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော ဘဝသည် နောင်တစ်ချိန်တွင် နှင်းမှုန်များအလား နေမြင့် လာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားမည်ဟု သူ ယုံကြည်စိတ်ကို တထစ်ချသွင်းသည်။ ထိုသို့ နှလုံးသွင်းလေတိုင်း လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ မြူးကြွလာသည်မှာလည်း အမြဲတမ်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတတ်သည့် သူ၏ ဘယ်ဘက်ရင်အုံလေးပင် ဖြစ်သည်.....။

စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း

ဆရာသင့် ပန်း

(၁)

စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်ရှိ စာလုံးများ၊ ကိန်းဂဏန်းများသည် တွေဝေ နေသောဆရာ၏ စိတ်ရောင်စုံတချို့ကို သိသာရှင်းလင်းစေခဲ့သည်။ ဆရာ သည် ရင်ထဲတွင် ဆို့တို့တို့ ခံစားလာရသည်။ နှလုံးခုန်သံများ စည်းချက် မညီ ဖြစ်လာသည်။ စာရွက်ကို ဆက်ကြည့်နေနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့် အတွက် မျက်နှာကို ပြတင်းတံခါးဆီသို့ ရုတ်တရက် အာရုံလွှဲပစ်မိသည်။ ပြတင်းမှန်တွင် မိုးရေစက်တို့ကို ကျော်လွန်၍ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့် မိသောအခါ အဖြူနှင့်အစိမ်းလေးတို့ကို ဝေဝေဝါးဝါး မြင်တွေ့ရသည်။ မိုးရေစိုနေသော သစ်ရွက်တို့သည် လေးပင်ဖင့်နွဲ့နေလျက်။ အေးစက်နေ သော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ဆရာအတွေးတို့သည် တစ်စတစ်စ ပူလောင်လာသည်။ ထို့နောက် စာရွက်ကို ဒုတိယအကြိမ် အားတင်းကာ ကြိုးစား၍ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ပူနွေးနွေး မျက်ရည်စက်တို့သည် စာရွက် ပေါ်သို့ ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာ တပေါက်ပေါက် ကျဆင်းသည်။ ရွဲ့ရွဲ့စိုနေသော စာရွက်လေးသည် ဆရာ၏အပြုအမူများကို တိတ်တဆိတ် လှောင်ပြောင် နေခဲ့ပါသည်။

(၂)

“ဆရာလို ဖြစ်စေချင်တာ...”

တပည့်အမေ၏ စကားသည် ပထမဆုံးသောနေ့တွင် ဆရာ၏ နားထဲသို့ အချောအမွတ်ကင်းမဲ့စွာ ကန့်လန့်ဝင်ရောက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အသားလို၍ အရိုးတောင်းသော ဈေးကွက်ဆန်ဆန် ဆက်ဆံရေးကို ဆရာ လွန်စွာ စက်ဆုပ်သည်။ မနေ့က အောင်စာရင်းထွက်သည်။ တစ်ကျောင်းလုံး တွင် ဆရာတစ်ယောက်တည်းသာ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးရသည်။ တကယ်တော့ ဆရာသဘောနှင့်ဆရာသာဖြစ်ပါက ဆရာဖြစ်လာရန် မရှိချေ။ သို့သော် တပည့်အမေသည် ဆရာအမေနှင့် သူငယ်ချင်းအရင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဆရာကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ခဲ့ပြီး ဆရာအကြောင်းကို ခရေစေ့ တွင်းကျ သိထားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် အောင်စာရင်းဟူသော တရားဝင် စာရွက်ပေါ်က ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားပြီးမှသာ ဆရာကို ဆရာဟု သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှေ့ကဆရာတွေက သားလေးမေးတာတွေတောင် မဖြေနိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်...”

လေသံဖျော့ဖျော့ အသံအေးအေးလေးဖြင့် ရှင်းပြနေသော်လည်း ဆရာနားထဲတွင်မူ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ပြစ်တင်ခြင်းတို့အဖြစ်သာ ကြားယောင်နေ မိသည်။ သို့သော် သူပြောသမျှကို အပြုံးအချိုဖြင့်သာ ခေါင်းညိတ် နားထောင် တုံ့ပြန်ခဲ့မိသည်။ အမေ၏ မျက်နှာရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော် လည်း အာမခံချက် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မပေးဘဲ တပည့်ကို စာသင်ပေးရန် အတွက်သာ လက်ခံခဲ့သည်။ ဤသည် နောင်တွင် ရင်ဆိုင်လာရနိုင်သည့် အရှုပ်တစ်ခုကို ကြိုတင် ဖြေရှင်းထားရာရောက်သည်ဟု ဆရာမြင်မိသည်။

ပထမဆုံးနေ့၌ပင် ဆရာသည် တပည့်၏အခြေအနေကို မသိမသာ မြင်တွေ့ရပေသည်။ တပည့်၏ အပြောအဆို၊ အပြုအမူတို့သည် သာမန် ကလေးတစ်ယောက်နှင့်မတူ တစ်မူကွဲပြားသည်။ သူ့အမေကိုယ်တိုင် ညွှန်းဆိုထားရာထက် ဆရာကိုယ်တိုင် အကဲခတ် စူးစမ်းကြည့်မိခြင်းဖြစ်သည်။ တပည့်သည် သွက်သည်၊ ထက်သည်၊ အရိပ်ပြပါက အကောင်ပါမြင်သည့် ကလေးဖြစ်သည်။ သို့သော် တပည့်သည် ကိုယ်ပိုင်ယုံကြည်ချက် လွန်ကဲ လွန်းသည်။ တပည့်၏အခြေအနေကိုသိရန် ဆရာသည် တပည့်၏

ဆရာသင့် ပန်း

အဋ္ဌမတန်းအဆင့်ထက် ကျော်လွန်သော မြန်မာစာ စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်နှင့် အင်္ဂလိပ်စာ Essayတစ်ပုဒ်ကို ခေါင်းစဉ်ဆန်းအချို့ဖြင့် လက်ရည်သွေးကြည့်သည်။ တပည့်သည် ဆရာပေးသော ထိုခေါင်းစဉ်တို့ကိုကြည့်ကာ ခန့်တုံတုံ ရယ်သည်။ ထိုအချက်ကို ဆရာသည် သဘောမကျချေ။ ရေးရန်အချိန် တစ်ခုကို ပေးလိုက်သောအချိန်မှစ၍ တပည့်သည် စာရေးစားပွဲကိုသာ အာရုံစိုက်လေသည်။ ထိုအချက်ကိုမူ ဆရာသဘောမကျသည်။

တပည့်သည် ဆရာအတွက် ပထမဆုံးဖြစ်သော်လည်း ဆရာသည် တပည့်အတွက် လေးငါးယောက်မြောက် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည်။ ထို့ပြင် ဆရာသည် ဆရာဖြစ်သော်လည်း တပည့်ထက် သုံးနှစ်သာကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာနှင့်တပည့်ကြားတွင် ရှိသေလေးစားမှု၊ ရိုက်နှိုးပျူငှာမှုတို့ကို တွေ့ထူး၍ မလိုအပ်ချေ။ နောင်အခါ ဆက်ဆံရေးများတွင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိမည်ကိုမူ ဆရာခန့်မှန်းမိသည်။ သို့သော် လေးနက်သော အချို့အမှုအရာ တို့အတွက်မူ ဆရာ၏စကားများသည် တပည့်အပေါ်သို့ ထိရောက်မှုတွင် အားနည်းမည်ကိုကား ဆရာတိတိတခိုး စိုးရွံ့မိသည်။ ဆရာဘဝတစ်လျှောက် လုံးတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသော ဆရာသမားကောင်းတို့၏ ဂုဏ်အင်္ဂါရပ်တို့နှင့် မပြည့်မီသော်ရှိ၊ ဆရာသည် မိမိ၏တပည့်ဖြစ်လာသော တပည့်ကို လမ်းမှန်သို့ တည့်မတ်ထိန်းကျောင်းပေးရမည်ဟု ဆရာတို့၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း နှလုံးသွင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ တပည့်၏အမေကို ခေတ္တမေ့ပျောက်ကာ တပည့်ကို ကလေးတစ်ယောက်ပမာ မြင်မိလာပါသည်။

“ပြီးပြီဆရာ”

တပည့်ပေးသောစာအုပ်ကိုကြည့်ကာ ဆရာမှတ်တမ်းသည်အထိ ဖြစ်ရသည်။ တပည့်သည် ဆရာပေးသော ပထမဆုံးသင်ခန်းစာတွင်ပင် ဆရာအထင်ကြီးမှုကို အပြည့်ဖမ်းစားနိုင်သူဖြစ်သည်။ ညီညာလှပသော လက်ရေးလက်သား၊ စနစ်ကျသော အရေးအသားနှင့် အသုံးအနှုန်း ကိုးကားမှု အားလုံးသည် အဋ္ဌမတန်းအဆင့်ထက် များစွာ ကျော်လွန်နေသည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအဆင့်နီးပါးထိ တွေးခေါ်ရေးဖွဲ့နိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ တပည့်သည် ဆရာအတွက် ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ဟု ဆရာစိတ်ထဲ တိတိတခိုး ချိုးကျူးမိပါသည်။

“ဆရာရယ်... ဆရာပေးတာက မနှစ်က တိုင်းအဆင့်ကလောက် တောင် မခက်ပါဘူး...”

တပည့်၏အမေသည် တပည့်၏ ထူးချွန်ထက်မြက်မှုအပေါ်တွင် များစွာ အမွှမ်းတင် အလိုလိုက်ခဲ့မည်ဟု ဆရာထင်မိသည်။ လက်ရှိ တပည့်၏ အခြေအနေမှာ စာသင်ကြားရန်ထက်ပိုသော လိုအပ်ချက်တချို့ ရှိနေသည်ကို တပည့်၏အမေ မသိရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာသည် တပည့်ကို ယခင် သမားရိုးကျလမ်းစဉ်အချို့မှ ခွဲထွက်ကာ တည့်မတ်ထိန်းကျောင်းပေးရန် လိုအပ်ကြောင်း သိရှိလာသည်။

“အေးပါကွာ မင်းက တော်တာကိုး...”

တပည့်သည် ဆရာ၏ ထိုစကားကို လွန်စွာမှ နှစ်သက်ဟန်လုပ် ပြသည်။ ငါကွဆိုသော မျက်နှာကို ဟန်ဝင့်ကာ ပြုံးစိစိလုပ်သည်။ ပထမဆုံး နေ့တွင် အဖုအထစ် မဖြစ်လို၍သာ ဆရာ အလျှော့ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောင်တွင်မူ ဆရာသည် တပည့်ကို ဆရာလိုချင်သော ပုံစံခွက်တစ်ခုထဲသို့ ထည့်ဖျော်ကာ ပုံသွင်းပေးရန် လိုအပ်နေသည်။ ထိုပုံသည် မည်သို့သော ပုံလေးဖြစ်လာမည်ကိုကား တပည့်ပေါ်တွင်သာ ပို၍ မူတည်နေပါသည်။

(၃)

တပည့်သည် ဆရာပြောလျှင် ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်နိုင် သည်။ လိုက်လုပ်တတ်သည်ကိုတော့ ဆရာ အားရမိသည်။ သို့သော် ဆရာ၏ အခွန်းတိုင်းတွင် တပည့်သည် သူသိနှင့်သည်။ တတ်နှင့်သည်ဟု အတွန့်တက်နေသည်က ခက်၏။ စင်စစ် တပည့်သည် အမြင့်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်နိုင်သော အလားအလာမျှသာ ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ အရည်အချင်းမူကား မပြည့်မီလှသေး။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ ပြည့်ဝပြီဟု စိတ်ကြီးဝင်နေအောင် တပည့်၏အမေက လွန်ကဲစွာ ဖြည့်ဆည်းနေသည်က ခက်၏။ သားသမီး အပေါ် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာထားတတ်သူ မိဘကို ဆရာက ကျေးဇူးတင် မိပါသည်။ သို့သော် အစွန်းရောက်သော ဂရုစိုက်မှုသည် တပည့်ကို မိဘ မျက်ခြည်မှ ပြတ်သွားသည့်အချိန် ပျက်စီးသွားနိုင်သည်အထိ အကျိုးဆက် ဖြစ်ပေါ်နိုင်ကြောင်း တပည့်၏အမေ သတိမထားမိသည်ကို ဆရာ ဘဝင် မတွေ့လှ။ သို့သော် မိမိလက်ထဲတွင် အပ်ထားသော အပ်ထည်တစ်ခု

ဆရာသင့် ပန်း

ဖြစ်သည်မို့ အရောင်အသွေး၊ ဒီဇိုင်းဆန်းတို့ဖြင့် အလှဆင်ရန် တာဝန်ရှိသည်ဟူသာ ဆရာ နှလုံးမှုထားပါသည်။

အမေဖြစ်သူ၏ လောင်းရိပ်အောက်တွင်ပိ၍ စိတ်ကြီးဝင်၊ တတ်ယောင်ကား ပုံစံဖြင့်သာ ရှေ့တက်မည်ဆိုပါက တပည့်သည် နေရောင်မရရှိဘဲ ရေချည်းသက်သက် လောင်းနေသော မသန်စွမ်းပင်ပျိုတစ်ပင်သာ ဖြစ်တန်တော့မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလောင်းရိပ်ကို ဦးစွာ ဖယ်ရှားရန် ကြိုးစားရသည်။

“ကလေးကို ကျွန်တော့်လို ဖြစ်ချင်တယ်လို့ အန်တီပြောခဲ့တယ်နော်...”

ဆရာ၏ မာထန်ထန် ပြောစကားအချို့ကို တပည့်၏အမေသည် ရာနှုန်းပြည့် ထောက်ခံလိုဟန် မပြချေ။ သို့သော် သူပြောခဲ့သော စကားဖြစ်သည်မို့သာ ဆရာ၏ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံရသည်ဟူသော အမူအရာတို့ကို ပြသည်။ တစ်ဖက်တွင်မူ မိမိ၏ သားရှေ့ရေး၊ မိမိတို့ အသိုင်းအဝိုင်း ဂုဏ်အတွက် တစ်ယောက်သော ဆရာထံတွင်သာ ဦးညွှတ်ပြရသည့် အတွက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေနိုင်သည်ဟု ဆရာရိပ်မိသည်။ ပျက်လုဆဲဆဲ သူ့မျက်နှာကို အတင်းလုပ်ယူကာ ပြုံးပြထားသည်ကို ဆရာ မြင်တွေ့ခဲ့ပါသည်။

တပည့်သည် ဆရာအိမ်တွင် လိုက်နေရမည်ဆိုသောအခါ အမေ ဖြစ်သူရှေ့တွင် မနှစ်မြို့သည့်ဟန်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ လုပ်ပြသည်။ တပည့် အမေဖြစ်သူသည် သူ၏ သဲသဲလှုပ် အပိုအလုပ်တို့ကို လုပ်မြဲလုပ်ဆဲ။ နှစ်အိမ်ကျော်သာဝေးသည့် ဆရာအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သည်ကို နှစ်ရှည်လများ နိုင်ငံခြားသွားသကဲ့သို့ အဖြစ်သည်းသည်။

“တို့သားလည်း ခင့်သားပေါ့ကွယ်...”

ထိုစကားကိုအစချီသော အမှာစကားတို့ကြား ဆရာ၏အမေပါ ခေါင်းမီးတောက်သည်အထိ ဖြစ်ရသည်။ စာခေါ်လုပ်သည်ဟူသော အဓိက ကိုပင် မေ့နေဟန်တူသည်။ အစားအသောက်၊ အဝတ်အစား စသဖြင့် မလိုအပ်သော အပိုအဆာတို့ကို မြင်ပြင်းကတ်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေး၊ ဝတ်ပေးနေသဖြင့် ဆရာအမေပါ သတိပေးရသည်အထိ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အနည်းဆုံးတော့ တပည့်ကို စာသင်ချိန်တွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မရှိပြီဆိုလျှင်ပင် ဆရာအတွက် များစွာ အထောက်အကူပြုချေပြီ

ဖြစ်၏။

ချုပ်တည်းခြင်းမှ လွတ်ထွက်လာသည့်အလား ဆရာအိမ်ရောက်သော အခါ တပည့်သည် လွတ်လပ်စွာ ရွှင်မြူးဟန်ပြသည်။ ဆရာသည် တပည့်ကို ထိုအချိန်မှစတင်၍ အစီအစဉ်အသစ်တို့ဖြင့် ပုံဖော်ခြင်းကို ပြုပါသည်။ သင်္ချာအိုလံပစ်၊ အင်္ဂလိပ်စာစွမ်းရည်၊ စာစီစာကုံး စသဖြင့် တပည့်အမေက အောင်မြင်မှုဟုယူဆသော ဆုတံဆိပ်တို့အတွက် ရလဒ်ကောင်းတို့ ပိုင်ဆိုင်စေရန် အချိန်အနည်းငယ်သာ ပေးသည်။ အရိပ်ပြလျှင် အကောင်မြင်တတ်သော တပည့်အတွက် ထိုအရာတို့ကို ထွေထွေး၍ တွန်းပို့ရန်မလိုပေ။ ကျန်သော အချိန်များကိုမူ တပည့်၏ အမူအကျင့်တို့ကိုသာ အပြီးအပိုင် ပြောင်းလဲပစ်ရန်သာ ဆရာ အသုံးပြုသည်။ တစ်သက်လုံးတွင် နားရည်ဝ အောင် ရိုက်သွင်းခံခဲ့ရသော တပည့်ကို ပြောင်းလဲပေးရာတွင် အတော်လေးပင် အခက်တွေ့ရသည်။ ခွေးမြီးကောက်ကို သံကျည်တောက်စွပ်ရသည့်ပမာ ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ဆရာသည် ထိုအမြီးကောက်ကို မဖြောင့် ဖြောင့်အောင် ဆွဲဖြောင့်ပစ်မည်ပင် ဖြစ်သည်။

တပည့်တွင် ရှိရှိသမျှသော အစွဲဆိုး၊ အမူဆိုး၊ အကျင့်ဆိုးတို့ကား ချက်ချင်း ဖျောက်ပစ်ရန်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။ ထို့ကြောင့် တပည့်၏နှလုံးသားကို ဦးစွာ အနှစ်ိတ် အလှဆင်ရသည်။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်ရှိ ကျောင်းစာအုပ်တို့၏ နေရာအချို့ကို ရသစာအုပ်ဖြင့် အစားထိုးသည်။ ယခင်က စာစီစာကုံးစာအုပ်တို့တွင်သာ ရသကို မြင်ခဲ့ဖူးသူတပည့်သည် စာဖတ်ဝါသနာကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေကြောင်း ဝမ်းနည်းဖွယ် သိရသည်။ ဝါသနာကို ငုံ့လင့်နေခဲ့သောတပည့်သည် ဆရာပေးသော ရသအိမ်စာတို့ကို အားရပါးရ စားသောက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ယခင်က ပါရမီအခံသည် တပည့်၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို တစ်စတစ်စ ပြောင်းလဲပေးလာခဲ့သည်။ ဆရာ၏ ပထမဆုံး လက်နက်မှာ စာအုပ်တို့သာဖြစ်ပြီး ဒုတိယလက်နက်မှာလည်း စာအုပ်သာ လျှင်ဖြစ်သည်။

ထိုလက်နက်သည် တပည့်အတွက် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ပြောပေးခြင်းထက် အဆများစွာ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိသော ထုဆစ်လက်နက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဆရာ... နောက်တစ်အုပ်က ဘယ်တော့လဲဆရာ”

ပြင်းပြလာသော တပည့်၏ စိတ်အားထက်သန်မှုအတွက် ဆရာ

ဆရာသင့် ပန်း

သည် လွန်စွာမှ အားရကျေနပ်မှုရှိသည်။ ဒီအတိုင်း ပုံမှန်ဆက်သွားလျှင် တပည့်သည် ဆရာအလိုရှိသော အရပ်တစ်ရပ်ဖြစ်ရန် နီးစပ်လာတော့မည်ပင် ဖြစ်သည်။

(၄)

“ကန်တော့ပါရစေ ဆရာ...”

ရွှေရောင်တောက်ပြောင်နေသော ဆုတံဆိပ်ကို ကိုင်ထားသော တပည့်ကိုမြင်ရသောအခါ ဆရာ၏ရင်သည် လှိုက်ခနဲ လှုပ်ခါသည်။ စားပွဲ ပေါ်တွင် တပည့်အမေ စီစဉ်ပေးလိုက်သည်ဟု ယူဆရသော ပစ္စည်းအချို့ ရှိသည်။ ထိုပစ္စည်းတို့ကိုကျော်လွန်၍ တပည့်၏မျက်ဝန်းတို့ဆီ ဝေ့ဝဲကြည့် မိသည်။ မာထန်မှု၊ မောက်မာမှုတို့ ကင်းစင်နေသော တပည့်၏မျက်နှာ သည် ဆရာ၏ရင်အစုံကို ဖြတ်သန်းသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးချိုတို့ ပျံ့လျက်ရှိ၏။ ထိုအရာကိုသာ ဆရာ မက်မောပါသည်။

တပည့်အမေ၏ မျက်နှာသည် ဆုတံဆိပ်ပေါ်တွင် စူးစူးစိုက်စိုက် ကျရောက်သည်။ ထိုအကြည့်သည် နောင်အခါတွင် ဤကဲ့သို့ထပ်၍ ကြည့်ချင်သေးသည်ဟူသော အကြည့်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းကို ဆရာ မကြိုက်ပေ။ တပည့်သည် ဆရာကို ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။ ဆရာ့ဘဝတွင် ကိုယ်တိုင်ကန်တော့ခံရခြင်းကို စိတ်ကူးထဲမှာပင် မြင်ယောင် ဖူးခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားမှ တသွယ်သွယ် စီးဆင်းသော စမ်းရေအေးထက် အေးမြသော၊ စုံတောဂနိုင်တို့အောက်မှ စိမ်းအုံ့အုံ့ သစ်ရိပ်တို့ထက် အေးမြသော အေးမြအလျဉ်သည် ဆရာ့ရင်တွင်းမြစ်ဝယ် တသွင်သွင် ဖြတ်စီးသည်။ ဆရာပါးပြင်တစ်ဖက်သည် ပူခနဲ နွေးသည်။ တပည့်သည် ဆရာကိုပြေးကာဖက်သည်။ အမေရင်ခွင်သို့ အားကိုးရာအဖြစ် တိုးဝှေ့ဖူးသောဆရာသည် မိမိရင်ခွင်သို့ အားကိုးခံအဖြစ် ခိုနားခြင်းခံရသော အခါ ပီတိတစ်မျိုးကို ဆရာ လက်ဆောင်ရရှိပါသည်။ ဆရာသည် တပည့်ကို တင်းကျပ်စွာ ပြန်ဖက်ထားမိပါသည်။ ဆရာသည် ထိုနေ့က လူကြီး တစ်ယောက်ပမာ ပထမဆုံး ခံစားရပါသည်။

ခြောက်လဟူသော အချိန်ကာလသည် ကလေးတစ်ယောက်ကို အလုံးစုံပြောင်းလဲရန် လုံလောက်သောအချိန်မဟုတ်မှန်း ဆရာသိရှိသည်။ သို့သော် တပည့်သည် သာမန်ကလေးမဟုတ်ရကား ဆရာလိုချင်သော ပုံစံခွက်ထဲဝယ် ဝင်ဆုံးခဲ့သည်။ ဆရာသည် ရှေးရိုးစွဲ တစ်ယူသန် ဒီဇေတ် ဒီစနစ်ဖြစ်ရမည်ဟူသော အစွဲကို တပည့်ထံ စိုးစဉ်းမျှ ပါမသွားစေလို။ ထို့ကြောင့် ဆရာပုံစံခွက်သည် တပည့်၏ ဝါသနာ၊ တပည့်၏ စိတ်အား ထက်သန်မှုတို့ဖြင့် ခိုင်မာစွာ ထုဆစ်ထားသော တပည့်စိတ်တိုင်းကျ ပုံစံ ပြောင်းနိုင်သည့် ခွက်ရှင်တစ်ခုရယ်သာ ဖြစ်သည်။ တပည့်သည် ယခုအခါ ဆရာလက်မှ အကြွင်းမဲ့ ကင်းလွတ်နိုင်သော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိ လာသည်မို့ ဆရာ စိတ်ချရသည်။ စင်စစ် ဆရာစစ်သည် တပည့်ကို ငါးဖမ်းပြရခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ငါးဖမ်းတတ်စေရန်သာ လိုအပ်ကြောင်း လက်တွေ့ ပြသခဲ့သည်။ တပည့်သည် ဆရာပြသသော နည်းတို့ထက် များစွာ ကျော်လွန်ကာ ငါးမျိုးစုံကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ဖမ်းပြနိုင် ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

(၅)

ကားပေါ်သို့ အထုပ်များတင်သောအခါ တပည့်မျက်နှာသည် နှမ်းလှစွာ ညှိုးငယ်လေသည်။ တပည့်အမေသည် ဆရာ့ကို စာအိတ်ထူ တစ်အိတ် ကမ်းသည်။ ဆရာသည် တပည့်အမေကို ခပ်တည်တည်သာ ပြန်ကြည့်မိသည်။ စာအိတ်ထဲတွင် ဆရာ့အတွက်မလိုအပ်သော စက္ကူများ နှင့် ပြည့်နှက်နေမည်ကို ဆရာသိရှိသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ဆိုင်သလောက် ကျွန်တော် ယူခဲ့ပြီးပြီ အန်တီ...”

“ယူပါကွယ်... ဒါက စေတနာသက်သက်ပါ...၊ အပိုဆုကြေး သဘောပေါ့...”

တပည့်သည် ပြောင်းလဲသွားပါလျက် အမေဖြစ်သူမှာ ယခင်က အတိုင်းဖြစ်နေသေးသည်ကို ဆရာ ထူးဆန်း၍အံ့သြမနေတော့ပါ။ စာအိတ်ကို သူ့လက်သို့ပြန်ထည့်ပြီး နှုတ်ဆက်စကားတစ်ခွန်းကို ဆရာပြောသည်။

ဆရာသင့် ပန်း

“အန်တီ တကယ်စေတနာပါရင်... အန်တီသားကို ကျွန်တော့်လို ဖြစ်စေချင်တယ်လို့ အန်တီပြောသလို... လက်တွေ့ပြလိုက်ပါအန်တီ...”

ဆရာစကားကို အန်တီ နားလည်၊ မလည် ဆရာ မသိပါ။ တပည့် ကမူ အပြည့်အဝ နားလည်လိမ့်မည်ဟု ဆရာ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေသည်။ ကားထွက်သွားသည်အထိ မစောင့်ဘဲ တပည့်သည် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင် သွားသည်။ ဆရာသည် လက်ပြနုတ်ဆက်ချင်စိတ်မရှိသော တပည့်စိတ်ကို တဖြူးဖြူး တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်နေသော ကားပြတင်းမှန်မှ လေတို့နှင့်အတူ မျောလွင့် ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ပါသည်။ လက်ပြနေသော ဆရာအမေကို တတွတ် တွတ် ပြောနေသော အန်တီ၏နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးများသည် တပည့်ကို မည်သည့်ဆရာနှင့် မည်သို့ထူးချွန်အောင် ဆက်လက်သင်ကြားမည့် အကြောင်းများသာဖြစ်မည်ကို ဆရာတွေးမိသောအခါ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ကို လေပူတို့နှင့် မှုတ်ထုတ်ခဲ့မိပါသည်။

(၆)

တက္ကသိုလ်နေ့ရက်များသည် ဆရာ့ကို ကုန်လွယ်စေလွန်းသည် ဟု ဆရာထင်မိသည်။ မိမိဝါသနာပါသောအလုပ်ကို အခြေခံရသောအခါ ထိုအလုပ်တို့သည် မည်မျှပင် ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းသည်ဖြစ်စေ အပျော်တို့ အကြား ပျောက်ဆုံးရသည်ချည်း...။ သို့သော် ဆရာသူငယ်ချင်းအချို့ အချိန်တွေကြာလှသည်ဟု ညည်းပြတတ်သည့်အခါမျိုးတွင် သူတို့ဘဝကို ဆရာ နားလည် ကိုယ်ချင်းစာမိပေသည်။ ဆေးထိုးအပ်တစ်ချောင်း၏ နေရာ တွင် တီပုံသဏ္ဌာန် ပေတံတစ်ချောင်းဖြစ်နေသော သူတို့နေရာကို ဆရာ ဝင်ကြည့်ပေးနိုင်ပါသည်။ ဆရာသည်လည်း ယခုအချိန် ဆရာလက်ထဲ ဆေးထိုးအပ်တစ်ချောင်း ရောက်လာခဲ့လျှင် ဆရာနေ့ရက်တိုင်းသည် ရှည်ကြာနေမည်ထင်သည်။

“တီဘားကြီးကိုင်ပြီး ဘာငေးနေတာလဲ သူငယ်ချင်း...”

“အင်း... ဟိုဟိုဒီဒီပဲ...၊ ရောက်တတ်ရာရာပေါ့...”

“ရောက်တတ်ရာရာမနေနဲ့ဦး... မနက်ဖြန် ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း

ထွက်မှာ...၊ အဲဒါ အိမ်ပြန်ပြီး ငါ့ညီလေးအတွက် အောင်ပွဲပြန်ခံပေးမလို့၊ Roll call ခွင့်လေး လုပ်ပေးဦးနော်...”

တစ်မျိုးလုံး ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနှင့် အောင်တတ်သည့် သူငယ်ချင်းမို့ လေလုံးကကြီးသည်ကို ဆရာ ရယ်ချင်မိသည်။ အောင်စာရင်း ဆိုသောကြောင့် ဆရာ တပည့်ကို သတိရမိသည်။

“ငါ့တပည့်လေးတောင် အောင်စာရင်း ထွက်တော့မှာကိုး...”

ဆရာ ရင်အစုံတွေ ခုန်လာသည်။ တပည့်ကို စိတ်ချပါသည်။ သို့သော် ဆရာ့နောက်ပိုင်း ဆရာတို့၏ ဆိုးဆေးများအကြား တပည့် အရောင်ပြောင်းသွားလေမလား ဆရာစိုးရိမ်သည်။ သူတို့သည် တပည့်အမေ၏ လွှမ်းမိုးဖြားယောင်းမှုအောက်တွင် တပည့်ကို ချွန်ထက်သောလက်နက်တို့ ဖြင့် ထုဆစ်ပစ်မည်ကို ဆရာစိုးရိမ်သည်။ တပည့်ကို ယုံကြည်သော်လည်း တပည့်ကို ပိုင်းပတ်ထားသော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမူ ဆရာ မယုံကြည်နိုင်ပါ။

အောင်စာရင်းထွက်ပြီး တစ်လအကြာမှ တပည့်ဆီမှ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။ သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးထွက်သည်ဟု ဆရာနားနှင့်ကြား ခဲ့ရစဉ်က ဆရာ ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်မယုံနိုင်မိခဲ့။ ငိုယိုအော်ဟစ်၍ သတင်း ပေးဖုန်းဆက်သော တပည့်အမေမှာမူ အသံကြားရုံမျှဖြင့် သွေးပျက်နေမှန်း သိသာလှသည်။ Top Ten အဆင့်မှန်းထားသောသူတစ်ယောက်ကို ထို ရလဒ်နှင့်အတူ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ တွေးထင်ခဲ့မည် မဟုတ်။ ဆရာသည် ပိုလိုပင် မထင်သေးသည်။ သင်္ချာအိုလံပစ်ဆုရှင်၊ အတွက် အချက်များတွင် တိကျ ပိုင်နိုင်လှသူ တပည့်သည် ထိုဘာသာရပ်တွင် ဂုဏ်ထူးပါမလာသည်မှာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်မှန်း ဆရာသိသည်။ ဆရာ တပည့်ကို ဆက်သွယ်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း တပည့်သည် ဆရာနှင့် ရှိရှိ သမျှသော အဆက်အသွယ်တို့ကို ဖြတ်တောက်ခဲ့သည်မို့ ဆရာ ထပ် မကြိုးစားတော့။ သို့သော် တပည့်ထံမှ အဖြေတစ်ခုခုကိုမူ ဆရာ တောင့်တ မိသည်။

စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်ရှိ စာလုံးများ၊ ကိန်းဂဏန်းများသည် တွေဝေ နေသော ဆရာ၏စိတ်ရောင်စုံတချို့ကို သိသာရှင်းလင်းစေခဲ့သည်။ ဆရာ သည် ရင်ထဲတွင် ဆိုးတို့တို့၊ ခံစားလာရသည်။ နှလုံးခုန်သံများ စည်းချက် မညီ ဖြစ်လာသည်။ စာရွက်ကို ဆက်ကြည့်နေနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့်အတွက် မျက်နှာကို ပြတင်းတံခါးဆီသို့ ရုတ်တရက် အာရုံလွှဲပစ်မိသည်။ ပြတင်းမှန် တွင် မိုးရေစက်တို့သည် အေးစက်စက် စီးကျလျက်ရှိသည်။ စီးကျလာသော မိုးရေစက်တို့ကို ကျော်လွန်၍ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်မိသောအခါ အဖြူ နှင့်အစိမ်းလေးတို့ကို ဝေဝေဝါးဝါး မြင်တွေ့ရသည်။ မိုးရေစိုနေသော သစ်ရွက်တို့သည် လေးပင်ဖင့်နွဲ့နေလျက်။ အေးစက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင် နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ဆရာအတွေးတို့သည် တစ်စတစ်စ ပူလောင်လာသည်။ ထို့နောက် စာရွက်ကို ဒုတိယအကြိမ် အားတင်းကာ ကြိုးစား၍ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ပူနွေးနွေး မျက်ရည်စက်တို့သည် စာရွက်ပေါ်သို့ ဟန်ဆောင်မှု ကင်းစွာ တပေါက်ပေါက် ကျဆင်းသည်။ ရွှဲစိုနေသော စာရွက်လေးသည် ဆရာ၏အပြုအမူများကို တိတ်တဆိတ် လှောင်ပြောင်နေခဲ့ပါသည်။

မြန်မာစာ	၈၀
အင်္ဂလိပ်စာ	၈၃
သင်္ချာ	၆၅
ဓာတုဗေဒ	၆၂
ရူပဗေဒ	၆၀
ဇီဝဗေဒ	၇၈

အမှတ်စာရင်းသည် ဆရာ၏ရင်အစုံလုံးကို အစိမ်းရှင်ရှင် ထက်ခြမ်း ခွဲသည်။ အကြောင်းရင်းကိုတွေး၍ ယူကျုံးမရဖြစ်နေစဉ် စာအိတ်ထဲမှ နောက်ထပ်စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထပ်မံတွေ့ရှိသည်။ ဟင်....။ ညီညာလှပ သည့် ဤလက်ရေးလေးများကို ဆရာ ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ သို့...

ဆရာ...

ဆရာ အံ့သြနေမယ်မှန်း သိတယ်ဆရာ...။ ဂျွန်တော်ကတော့ အရမ်းပျော်တယ်ဆရာ...။ ဆရာလိုမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက်။

ကျွန်တော့်ဘဝကို ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက်ပါ ဆရာ...။ အမေက ကျွန်တော့် အတွက် တအား ဂုဏ်ယူချင်တယ်ဆရာ...။ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း... အမေ ဂုဏ်တွေကြောင့် ကျွန်တော်ဝင့်ထည်ပြီး... တစ်သက်လုံးတော့ စိတ်မဆင်းရဲ ချင်ဘူးဆရာ...။ ဆရာနဲ့မတွေ့ခဲ့ရင်တော့ Top Ten ဝင်ပြီး ငိုနေမယ့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာပါဆရာ...။ အမေက ကျွန်တော် အမှတ် မကောင်းနေသရွေ့ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာကို အခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး ဆရာ...။

ချစ်တပည့်

ဆရာမျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းတစ်ခု ထပ်မံ စီးဆင်းခဲ့ ပါသည်။ သို့သော်... ထိုမျက်ရည်သည် တပည့်အတွက် ဂုဏ်ယူခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းတို့နှင့် ပေါင်းစပ်ထားသော မျက်ရည်ချို့တို့သာ ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်၏ အမှတ်တို့ကို ပေါင်းကြည့်သည့်အခါ ၄၂၈ မှတ် တိတိ။ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ ဖြစ်စေခဲ့သော အမှတ်စာရင်းသည် ယခုအချိန်တွင်မူ ဆရာပူလောင်မှုတို့ကို ငြိမ်းအေးစေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တပည့်သည် ဆရာ ပုံစံခွက်ရှင်ထဲတွင် လှပစွာ ကခုန်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တပည့်အမေသည် သူ၏ အလိုအတိုင်း ဖြစ်မလာသည့်အခါ တပည့်အလိုလိုက်ပေးရမည်ကို တော့ ဆရာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ မိမိသားသမီးကို အမြင့်ဆုံးသို့ တွန်းပို့ပေးချင်သည့် အမေတစ်ယောက်၏ဆန္ဒကို ပိတ်ပင်သည့် ဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်သွားမည်ကိုတော့ ဆရာ လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်မိသည်။

မိုးစဲသွားသည့်နောက် ပြတင်းမှန်သည် ပကတိကြည်လင်ခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်တွင် ဖြူစိမ်းလေးတို့ မြူးထူးစွာ ခုန်ပေါက်နေကြသည် ကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်တွေ့ရသည်။ မိုးကောင်းကင်တွင်မူ တိမ်မည်း တို့ ကင်းစင်လျက်။ လှုပ်ခါကျီစယ်သော လေပြည်ဖြူးဖြူးတို့ကြားဝယ် သစ်ရွက်တို့သည် ယိမ်းထိုးကခုန်နေကြသည်။ ဆရာလက်ထဲရှိ စာရွက် နှစ်ရွက်သည် ဆရာကို ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြနေသည်ဟု ဆရာခံစားလာမိ သည်။ နားထဲတွင်လည်း တပည့်ကို စာသင်စဉ်က တပည့်ပြောပြသော စကားတို့ကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

“ကျွန်တော်... စာရေးဆရာတစ်ယောက် သိပ်ဖြစ်ချင်တယ် ဆရာ...။ အလုပ်တွေအားမှ ဝါသနာအရ ရေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တကယ့် Professional စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို ဖြစ်ချင်တာပါ ဆရာ...”

ဆရာသင့် ပန်း

တပည့်သည် သူ တကယ်စိတ်အားထက်သန်သော နယ်ပယ်မှ
အမေဖြစ်သူကို ဂုဏ်တင့်စေသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ဆရာ အပြည့်
အဝ ယုံကြည်နေပါသည်။

[မိမိယုံကြည်ရာသို့ ရည်မှန်းချက်နှင့်အတူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လျှောက်လှမ်း
သွားသော တပည့်သို့...]

အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၉ ခုနှစ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ အေထူးအောင်ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် အဖဦးအောင်ထွန်းသိန်း၊ အမိဒေါ်စန်းဌေးတို့မှ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တိုက်ကြီးမြို့နယ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မွေးချင်းနှစ်ယောက်အနက် အငယ်ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကို အထက(တိုက်ကြီး)မှ ၅ ဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ရေကြောင်းပညာတက္ကသိုလ်မှ B.Sc(Hons)-Nautical Science ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စာရေးစာဖတ်ခြင်းကို ဝါသနာပါ၍ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ၊ အကဲဆေးများ ရေးသားခဲ့သည်။ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာမူမှာ ၂၀၁၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလထုတ် မင်္ဂလာမောင်မယ်စာစောင်တွင် ပါရှိသော “ပြိုင်ဘက်” ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ၂၀၁၄-၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ တော်ဝင်စင်တာက ကြီးမှူးကျင်းပသည့် စာရေးစာဖတ်နှင့် တင်ဆက်မှုစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲတွင် ပထမဆုရရှိခဲ့သည်။ “ပတ်သက်ခြင်း” ဝတ္ထုတိုဖြင့် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍတွင် ရွေးချယ်ဖော်ပြခြင်း ခံရသည်။ ယခုအခါ PIL(Singapore) Shipping Line တွင် နိုင်ငံခြား သင်္ဘောအရာရှိ အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပြီး တစ်ဖက်တွင်လည်း ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားလျက်ရှိသည်။

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်သည် ပထမဆုံး လုံးချင်း ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သည်။

